OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
16 OCT 1903
MADRAS

ஓம்.

பரப்பிரம்மணேநமஃ

"ஏகம் சத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி."

இகபரசுகசாதனி.

வாலியம் I. } 1903ஆம் ஜூன்மீ {புத்தகம் II.

மனனமாலை.

நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய் நிராமயமாய்
நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரிய
நிறை சுடரா யெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்த மயமாகி
மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெருவெளியைச்
சிந்தை செய் வாம்.

சொல்லாலு மனனுலுந் தொடாராத சூக்குமமாய்ப்
பல்லான்ற கேள்வியரு மீதென்று பகர்வரிதா
யொல்லாத பரஞ்சுடரா யுயிர்க்குயிரா யுண்மையா
யெல்லாமா யல்லவுமா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்.

ஒன்ருயும் பலவாயு முருவாயு மருவாயுங்
குன்ருயு மணுவாயுங் குணமாயுங் குணியாயு
நன்ருயுந் தீதாயு நானுயுந் தானுயு
மின்ருயு முளதாயு மிருக்கு மந்தப் பரமசிவம்.

அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை
அவரவ ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்
அவரவ ரிறையவர் குறைவில ரிறையவர்
அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனரே.

யாவையு மெவருந்தானு யவரவர் சமயந்தோறுந் [மூர்த்தி
தோய்விலன் புலனைந்திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின்
ஆவிசே ருயிரிலுள்ளால் யாதுமோர் பற்றிலாத
பாவனை யதனைக்கூடி லவனையுங் கூட்டலாமே.

துக்கமில்ஞானச் சுடரொளிமூர்த்தி துழாயலங்கற் பெருமான், மிக்கபன்மாயங் களால்விகிர்தஞ் செய்வேண்டு முருவுகொண்டு, நக்கபிரானே டயன்முதலாக வெல்லாருமெவையுந்தன்னுள், ஒக்கவொடுங்க விழுங்கவல்லானைப் பெற்ருென்றுந்தளர்விலனே.

மன்னுமா லயனேடு வானும் வையமும்
பின்னமு மபினமும் பேசுஞ் சிவனும்
பன்னுமா ணவமுதற் பாசம் யாவையு
மூன்னுமிச் சிவத்திடை யுதித்தொடுங்குமால்.

சுருதியேசி வாகமங்களே யுங்களாற் சொல்லு
மொருத னிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்டோ
பொருதி ரைக்கட னுண்மண லெண்ணினும் புகலக்
கருத வெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார் காண்பார்.

ஈசனென்போ னெவ்வண மவன்யா, ருலகமீன்ற வொருவனுமாயி, னுங்கவ னெங்குள னுலயத்துள்ளா, னுலயம்புகினுமவனைக்காணே, னுமருப நட்ட மாதவி, னீசனைக்காணேனென்செய் கேனே.

உருவோ வருவோ உபயப் பெருக்கோ, காணும் பொருளோ காணுப் பொருளோ, சரியோ செய்யோ கைகா லுண்டோ, உண்பது முறக்கமு முடையு முண்டோ, கண்டவருண்டோ கழருமி னீரே.

அதிதிதன் மைந்த ரலமரு காலைப், பிரம கீதையைப் பேசின னெவனே, சிதாகாயத்திற் றிருவுருத் தாங்கி, மறலியை முனிந்தவரதனெவனே, வான்முறை யுலகம் வயின்வயினுதிக்க, நான்முகத் திருந்து நான்மறை யுரைத்தன், றுபநிடதத்தி லொளித்தவ னெவனே, வவனே பிரம மென்றறிமன்னே.

செகத்தெங்கு நிறைந்தவச் சிவனுர் தம்மைச்
சிந்தையி லன்றித் தெளிவுருர் காண்
முகத்தை முகத்தாலே காண லாமோ
முன் கையிற் கண்ணுடிதா னெழிய.

பந்தமின்றி வீடின்றிப் பரமேயெங்கும் விளங்கிடவும்
பந்தம்வீடுண் டெனவுரைத்தல் பார்க்கின்மாயா மோகமதில்
சிந்தை விரிவேபந்தமதாஞ் சிந்தையொடுக்கமே வீடாம்
இந்தவகை யாம்பந்தம் வீடியம்பு மபவாதமதாகும்.

பந்தமென்றும் வீடென்றும் பயிலுநினைவே பந்தமதாம்
பந்தமெங்காம் வீடெங்காம் பார்த்தைவிட வேறிலாமையினல்
தந்தஞ்சங் கற்பந்தனிலே தாமேமோகித் திடுமுயிர்கள்
தந்தமசங் கற்பந்தனிலே தாமேநீங்கி யிடுமோகம்.

சங்கற்ப மென்றுஞ் சகமென்றும் வேறில்லை
சங்கற்ப மேசகமுஞ் சகமே சங்கற்பமதும்.

சங்கற்ப சத்தியினுற் சகம்போலத் தோன்றியிடுஞ்
சங்கற்ப சத்தியதுந் தன்னைவிட வேறில்லை.

வண்டாய்த் துவண்டு மௌனமல ரணைமேற்
கொண்டார்க் கோவின்பங் கொடுப்பாய் பராபரமே.

எண்ணமுந்தா னின்னைவிட வில்லையென்ருல் யான்முனமே
பண்ண வினையேது பகராய் பராபரமே.

பொய்யெல்லா மொன்ருய்ப் பொருத்திவைத்த பொய்யுடலை
மெய்யென்ருன் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே.

வேண்டுகோள்.

இகலோகத்தையே கண்டு அதிலுள்ள அற்பசுகத்தையே யனுபவிப்பது மிருகங்கள். இகலோகத்திருந்தே பரலோக சிந்தையுற்று இனிப் பிறவாமை யென்னும் வீட்டைப் பெறவல்லவர்கள் மனிதர்கள். மிருகங்களுக்கும் மனிதர்களுக்குமுள்ள வித்தியாச மிவ்வளவுதான். தேக தத்துவங்களிலும் ஆசையுடன் உண்டு களித்து உறங்கு தொழில்களிலும் வித்தியாசமேயில்லை. முன் பிறப்பிற் செய்த புண்ணியத்தால் இவ்வுலகில் எல்லாப் பிறவிகளிலும் மேம்பட்ட மானிடப்பிறவியை யடைந்து, ஒருக்ஷணமேனும் நிலைத்திராது யோடியலையும் மனதின் வயப்பட்டு, இந்திரியங்களுக்கு முதலில் இன்பம் போலத்தோன்றி பிறகு துன்பமாய் முடியும் அற்பவிஷய சுகத்திலேயே யாழ்ந்து நமது வாழ்நாளை வீணாக்குவது நன்றோ?

உற்றுநோக்குங்கால் நமக்கிவ்வுலகில் அற்பசுகமும் பெருந்துக்கமுமே உண்டாகிறது. இந்த அற்பசுகமும் பெருந்துக்கமும் மாறிமாறிவந்துகொண்டிருக்கிறது. எக்காலமும் இவைகளில் மொத்துண்டு இவைகளினின்று விடுபட்டு மாறாத நித்திய சுகத்தையடைய விசாரியாது நாளைக்கழிப்பின் அநேக ஜன்மங்களெடுத்து அஜ்ஜன்மங்களிலும் இப்படியே மாறிமாறிவரும் அற்பசுகதுக்கங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு வரவேண்டியதா யிருக்கிறது. இது மாளாத்தொல்லை. இதனின்றுமீள வகையறியாவிடின் மிருகங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் பேதமுண்டென நினைத்தற்கு கஷ்டமாயிருக்கிறது. இந்த அற்பசுகமும் பெருந்துக்கமும் மனிதர்களுக்கு எவ்வண்ண முண்டாகிறது? நிலையில்லாததை நிலையுடையதென்று பிரமித்தபோது அற்பசுகமும், நிலையுடையதென்று பிரமிக்கப்பட்டதொன்று நிலையில்லாததாய் முடிகிறபோது பெருந்துக்கமும் மனிதனுக்கு உண்டாகிறது. நிலையில்லாத பொருள்களை நிலையுள்ளனவென்று நினைப்பதே துக்கத்திற்குக் காரணம். ஆகையால்தான், ''நில்லாதவற்றை நிலையினவென் றுணரும் புல்லறிவாண்மை கடை'' என்றார் பெரியோரும். சிறிதுகாலம் தேகவாதனையில்லாமல் மரணமுண்டென்பதை மறந்திருக்கும்போது உலகம் சுகமாய்த்தான் காணும். தேகம் சிறிது வருத்தமெய்தி மரணஸ்மரணை வரும்போது மனிதனுக்கிருக்குந் துக்கத்திற்கு அளவேயில்லை. தான் முன்னம் அனுபவித்தது அற்பசுகமெனவும் தனக்கு மரணங்கிட்டியபோது உண்டாவது பெருந்துக்கமெனவும் மனிதனுக்கு அந்திய காலத்தில்தான் தோன்றுகிறது. ''நெருநலுளனொருவனின் றில்லையென்னும் பெருமையுடைத்திவ்வுலகு'' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கியமும் மரணகாலத்தில்தான் மனிதனுக்கு அர்த்தமாகிறது. இவ்வாக்கியத்தின் அர்த்தமென்ன? நேற்றுப் பிறந்தவன் இன்றைக்கிறந்தானென்னும் பெருமையை இவ்வுலகமானது உடைத்தாயிருக்கிறதென்பதே இதனுடைய அர்த்தம். உலகத்தின் பெருமை யிப்படி யிருந்தும் ஒருபொழுதளவும் தாம் வாழ்வதை யறியாத மனிதர்கள் கோடிக்கு மேலான எண்ணங்களை வீணாயெண்ணி பலதுன்பங்களை யடைகிறார்களென்னும் கருத்தை யடக்கி ''ஒருபொழுதும் வாழ்வதறியார் கருதுபகோடியு மல்லபல'' வென்று கூறினார் பெரியோர். இன்னும் ''உண்பதுநாழி யுடுப்பது நான்குமுழ மெண்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன— கண்புதைந்த மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின்கலம்போலச், சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமேதான்.'' என்றுங் கூறினார் அனுபவிகளான அறிவுடையோர்.

இப்படி நிலையில்லாத யாக்கையைப் பெற்றும் மனிதனால் சிறிதுகாலம் அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்களுக் குறியவையாகும் விதமும், அதற்குப் பொருள் வேண்டிய விதமும் அது தம்முயற்சிகளால் வரும் விதமும், அம்முயற்சிகளைத் தாம் செய்யும் விதமும், அவைகளுக்கு வரும் இடையூறுகளும், அவைகளை நீக்கும் உபாயமும், நீக்கியபின் அப்பொருளைச் சேர்க்கும் விதமும், சேர்த்தப்பொருளைப் பிறர் கொண்டுபோகாமல் காக்கும் விதமும், பிறகு தாங்கோரிய வின்பங்களை யனுபவிக்கும் விதமும் மனிதர்கள் எண்ணி, எண்ணி, ''இன்னறரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே, பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே— யன்னதழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா, லிழைத்தலுந் துன்பமேயாம்'' என்றவாறு அடிக்கடித் துன்பத்தையே யடைகின்றனர்.

சதா பிறந்திறந்து துன்பத்தை யனுபவிக்கத்தானோ மனிதன் அடிமைப்பட் டிருக்கிறான்? பிறந்தால் இறவாமல் இறந்தால் பிறவாமல் இருந்து மாறுதலில்லாத சுகத்தை மனிதன் அடையமுடியாதோ? இது முடியாத விஷயமானால் வேதங்கள், உபநிஷத்துகள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் இன்னும் அநேக சாஸ்திரங்கள் முதலானவைகளெல்லாம் கூறுவது பொய்வார்த்தையோ? அவைகளினால் பயனிலவோ? அவைகளை யாதாரமாகக்கொண்டு அனுஷ்டித்த பெரியோர்கள் நடவடிக்கையும் பொய்யாசாரமோ? வேதத்தை நிந்தித்து தெய்வத்தைப் பழித்து உலகசுகத்தையே மெய்யென நம்பி பிறந்து பிறந்து மாளாத துக்கத்தையனுபவிப்பது தான் மெய்ஞ்ஞானமும் மெய்யாசாரமுமோ? ஆரிய நண்பர்களே! சற்றே கவனியுங்கள். யோசியுங்கள். துன்பத்திற்குக் காரணமென்னவென்று சிறிது தயவுசெய்து

ஆலோசியுங்கள். காரணத்தைக்கண்டு துன்பம் நீங்கி இன்பமடைய வழியைத் தேடுங்கள். குழந்தைக்குத் தாய்போலுள்ள நமது வேதமாதாவினிடத்து அன்பு வையுங்கள். பெரியோரிடத்து மரியாதையா யிருங்கள். சகல ஜீவபிராணிகளையுங் கருணையுடன் பாருங்கள். எல்லாம் வல்ல கடவுளிடத்துப் பக்தியை செலுத்துங்கள். இவைகளே பரலோகசுகத்திற்குச் சாதனங்கள்.

ஸ்ரீபாகவத பாரத சாராம்சமறிந்தது.

அனேக நாட்களுக்குமுன் கொங்கணநாட்டிலோர் அரசனிருந்தான். அவன் வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்காமல் சிற்றின்பத்திலேயே காலம் கழித்தான். அவ்வரசனது மந்திரி நல்லபுத்திசாலியாகையால் அவனால் அத்தேசம் யாதொரு குறைவுமின்றி ஆளப்பட்டுவந்தது. ஒருநாள் மந்திரி அரசனை நோக்கி சுவாமி, தாங்கள் வாளாக்காலத்தைக் கழிக்கிறீர்கள். ஏதேனும் புராண சிரவணம் செய்தால் நன்றாயிருக்குமென, அதுமுதல் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை தினந்தோறும் படித்து அர்த்தம் சொல்லும்படி ஓர் புராணிகரை ஏற்படுத்தினான். அரசன் மனைவியும் தன் அந்தப்புரத்தில் ஓர் புராணிகரை வரவழைத்து பாரதத்தைப் படித்துப் பிரதிதினமும் அர்த்தம் சொல்லும்படி ஏற்பாடு செய்தாள். அன்றுமுதல் புருஷர்களெல்லாம் அரசன் சபையில் நடக்கும் பாகவதத்தையும் ஸ்திரீஜனங்கள் இராணியின் மாளிகையில் நடக்கும் பாரதத்தையும் சிரவணஞ்செய்து வந்தார்கள். ஒருவருஷத்திற்குள் இரண்டும் முடிந்து புராணிகர்களுக்குச்சம்மானம் கிடைத்தது. அதன் பிறகு அரசனும் அவன் மனைவியும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துத் தாங்கள்கேட்ட புராணங்களின் ஸாராம்சத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். இராணி தன்புருஷனைநோக்கி “தாங்கள் பாகவதம் கேட்டீர்களே, என்ன கற்றுக்கொண்டீர்கள் அதன் சாரத்தை அறிந்தீர்களா”வென்றாள்; அதற்கு அரசன் “ஸாரத்தை அறிந்துகொண்டேன். ஆனால் அதை உனக்கு சொல்லக்கூடாது” என்றான். இராணிக்கு அந்த சாரத்தை அறிந்துகொள்ளவேணுமென்னும் ஆசை அதிகமாயிற்று. எப்படியாவது அதைச்சொல்லவேண்டுமென்று புருஷனை மன்றாடிக் கேட்டாள். அரசன் உடனே அவளை நோக்கி கூறுகிறான். ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் 16000-ஸ்திரீகளைக் கலியாணம் செய்துகொண்டாரென்றிருக்கிறது. அவரைப்போல்நானுமோரரசன். ஆதலின் நான்மட்டும் ஒரு பெண்சாதியுட னிருப்பானேன். இன்னும் 15999-ஸ்திரீகளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன். இதுதான் நான்கேட்ட கதையின்சாரம். இந்த சாரப்படி அனுசரித்துப் பலனையடையப் போகிறேன்” என்றான். இராணிக்கு அப்போது மனது எவ்வண்ண மிருந்திருக்கும்.

“எட்டிக்கிப் போட்டி” என்பதற்கிணங்க அரசன் வார்த்தைக்குத் தக்கபடி இராணியும் சொல்லத் தொடங்கினாள். நாதா! நீங்கள் பாகவதத்தின் சாரத்தை யறிந்துவிட்டீர்கள். நான் பாரதத்தின் சாரத்தை கிரகித்துவிட்டேன். அதென்னவெனில் திரௌபதி 5-பேர்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டாள். நானும் அவளைப்போல் ஒரு இராஜகுமாரத்தி. ஆதலின் நானும் தங்களைத்தவிர இன்னும் நால்வர்களை மணம்புரியலாமென்றிருக்கிறேன் என்றாள். அரசனுக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாயிற்று. இப்படி துர்ப்புத்தி யுண்டானதற்குப் புராணங்கள்தான் காரணமென்றும், இனி புராணங்களுக்கு அர்த்தம் கூறும் பிராமணர்களை என் தேசத்திலிருந்து துரத்திவிடுகிறேன் என்றும் கூறி, உடனே மந்திரியை அழைத்து அவனிடம் நிகழ்ந்த சங்கதிகளைச் சொல்லி நமது நாட்டைவிட்டு பிராமணர்களை ஓட்டிவிடு என்றான்.

“திருடனைக் கட்டியழுதாலும் முரடனைக்கட்டியழுவது கடினமாம்” என்றபடி அரசன் முரடனாயிருப்பதை நோக்கி மந்திரி ஓர் யுக்திசெய்தான். “ஸ்வாமி இன்றையதினம் எல்லோரையும் வரவழைத்து நான் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். அதற்குப் பதில் சொல்லாவிட்டால் உடனே உங்களுடைய இஷ்டப்படி புராணிகர்களை ஓட்டிவிடுகிறேன்” என, அரசன் அதற்குச் சம்மதித்தான். அன்று சாயந்திரம் ஊரிலுள்ளவர்களையெல்லாம் சபைக்குவரச்செய்து ஸமஸ்தானத்துப் புராணிகரை யழைத்து பாகவதத்தைப் பரிக்ஷித்துமகாராஜன் 7-நாள் கேட்டதால் மோக்ஷமடைந்ததாக நீர் சொல்லுகிறீர். நாங்களெல்லாம் ஒருவருஷம் கேட்டும் ஏன் எங்களுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கவில்லை. எங்களுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்காமற் போனாலும் போகட்டும், பரிக்ஷித்தைப்போல் நமது அரசனும் ஓர் இராஜாவா யிருக்கும்போது அவருக்குக்கூட மோட்சம் கிடைக்கவில்லையே? இதற்கென்ன காரணம்? இந்தக் கேள்விகளுக்கு நீர் எட்டுநாளைக்குள் பதில் சொல்லாவிட்டால் உம்மையும் மற்ற புராணிகர்களையும் ஊரைவிட்டு ஓட்டிவிடுவோம் என்றான்.

“கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது” போல் புராணம் படிக்கப்போய் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போகும்படி காலம்வந்ததே யென்று பிராமணன் ஏக்கமடைந்தான். வீட்டிற்குவந்து முடுமுக்காடிட்டுப் படுத்துக்

கொண்டான். கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லமுடியாமல் இவன் படுகிற அவஸ்தையைக் கண்டு புத்திசாலியான இவன் பத்னி அவனிடம் வந்து "நீங்களேன் விசனப்படுகிறீர்கள். இராஜசபையில் என்ன நடந்த" தென்றுள். பிராமணன் முதலில் இவள் பெண்பால் இவளிடம் சொல்லுவானேனென்று நினைத்துக் கடைசியில் துக்கசமாசாரத்தை எப்படியும் சொல்லியே தீலக்க வேணுமென்று அரசசபையில் நிகழ்ந்ததைச் சொல்லி விசனப்பட்டான்.

மகா புத்திசாலியாகிய அந்த ஸ்திரீ தன் விவேகத்தால் அக்கேள்விக்கு சமாதானமறிந்து, தான் அதற்குப் பதில் சொல்வதாய் அரசனிடம் தெறிவிக்கும்படி கூறினாள். அவ்வாறே புராணிகர்சென்று அரசனையழைத்து வர அவனைநோக்கி அந்த ஸ்திரீ கூறுகிறாள். "மகாராஜாவே! உம்முடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்திபண்ணப்போகிற எனக்கு என்னகொடுப்பீர் என்றாள். அதற்கு அவன் எது கேட்டாலும் தருகிறேனென, இரண்டு நாழிகை வரை உம்முடைய சகல அதிகாரத்தையும் என்னிடம் கொடுத்துவிடும் என்றாள். அவ்வாறே அரசன் கொடுத்துவிட்டான். உடனே அவள் தன் புருஷனையும் அரசனையும் இரண்டு கம்பங்களில்சேர்த்து பெரிய கயிற்றினால் கட்டி அவர்களுக்கு எதிரில் திவ்யமான பலகாரங்களைக் கொண்டுவந்து வைத்து சாப்பிடும்படி உபசரித்தாள். அவ்விருவர்களும் ஆச்சரியமடைந்து "இதென்ன பரிகாசம்! எங்கள் கைகால்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன, நாங்கள் எப்படி பக்ஷணத்தை சாப்பிடக் கூடும்" என்றார்கள். உடனே அந்த ஸ்திரீ "இதுபோல்தான் உங்களுடைய மனம் சம்சாரபந்தத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. பாகவதசிரவணத்தால் கிட்டும் மோக்ஷமாகிற திவ்ய பலகாரத்தை உங்களருகாமையில் கொண்டுவந்து வைத்தும் நீங்கள் அதை சாப்பிட முடியவில்லை. ஸாக்ஷாத் பரிக்ஷித்ராஜன் உலக ஆசா பாசங்களை விட்டு திடச்சித்தனு யிருந்து பாகவதங்கேட்டார். அவருக்குச் சொன்னவர் நிர்மலசித்தராகிய சுகயோகி. தாங்கள் பாகவதம் கேட்கும்போது மனதை அந்தப்புரத்தில் வைத்திருந்தீர்கள். என்பர்த்தா அதற்கு அர்த்தம் சொல்லும்போது மனதை நீங்கள் கொடுக்கப்போகிற சம்மானத்தில் நாட்டி யிருந்தார். இப்படி யிருந்தால் உங்களிருவருக்கும் கோடிவருஷமானுலும் பாகவதசிரவணத்தால் மோக்ஷம் கிட்டுமோவென்றாள். இதைக்கேட்ட அரசன் ஞானவானுகி அன்றுமுதல் புராணத்தில் கொண்டிருந்த அவநம்பிக்கையை விட்டொழித்து பிராமணர்களைப்பூஜித்து வந்தான்.

மத ஆராய்ச்சி.

(முன்தொடர்ச்சி.)

முக்கியமான எல்லாமதங்களிலும் (1) தத்துவ சாஸ்திரம், (2) புராணம், (3) கர்மம் என மூன்றுவிஷயங்களுண்டு. ஓர் மதத்தின் கொள்கையும், முடிவான நிச்சயத்தையும் அதிக சூட்சமமாய் மிக்க ஞானமுள்ளவர்க்கே தெரியுமாறு கூறுவது தத்துவசாஸ்திரம். உலகம் இத்தன்மைத்தென்றும், ஜீவர்களின் சொரூபமும், ஈசுவரனது பிரபாவமும் அறியவேண்டுமானுல் நாம் படிக்கவேண்டியது தத்துவசாஸ்திரம், இதையறிந்து கொள்வது எல்லாருக்கும் சாத்தியமில்லாததால் முன்னேர்கள் தத்துவசாஸ்திரத்தின் கருத்தைவைத்து ஈசுவரனது அவதாரங்களையும், அவனது அற்புதச்செயல்களையும் இதுதவிர மகாபக்தர்கள், ஞானிகள் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களையும், புராணங்களாக எழுதிவைத்தனர். இதை சாதாரண ஜனங்கள்படித்து ஓர் மதத்தின் உண்மையை ஒருவாறு உணரலாம். இப்புராணங்களானது தத்துவசாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளவிஷயங்களையே ஸ்தூலமாய் எளிதில் அறியும்படி தெரிவிக்கும். இன்னும் தெளிவாகவும் சுலபமாகவும் ஜனங்கள் அறியுமாறு கர்மமும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. சிலகாலங்களைக் குறித்து அக்காலங்களில் இன்னவிதமாய் இன்ன இன்ன கர்மங்களை மனிதர்கள் செய்யவேண்டுமெனக் கூறுவது கர்மம். இக்கர்மானுஷ்டானங்களை யனுசரிப்பவன் தேகசுத்தி, தெய்வபூசை, பெரியோரிடத்தில் மரியாதை, அதிதிபோஜனம், ஏழைக்கிரங்கல், தானம், தவம், எக்ஞம் இவைகளைக் கவனிக்கவேண்டும். தத்துவசாஸ்திரத்தின் கொள்கைகளை மிகத்தெளிவாய் யாவரும் அறிந்து அனுபவத்தில் கொண்டுவரச்செய்யும் இக்கர்மத்தை அனைவரும் அவசியமாய் அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. இது தவிரின் புராணத்தின் உண்மையும் தத்துவசாஸ்திரத்தின் அபிப்பிராயமும் சாதாரண அறிவுள்ளவர்களுக்கு எளிதில் விளங்காது. தத்துவசாஸ்திரமானது எல்லா ஜனங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கிறதா? இல்லை. ஒவ்வொரு மதஸ்தரும் தனித்தனியே சாஸ்திரங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஒருமதஸ்தர் தங்கள் மதசாஸ்திரமே மெய், அதை நம்பாதவன் கெடுவான் என்பார்கள். மற்றொருமதஸ்தர் "எங்கள் சாஸ்திரமே உண்மையில் உண்மை. அதை நம்பாதவர்கள் போகும்வழி நரகமே" என்று கூறுவார்கள். இன்னொரு மதஸ்தர் இதோடே நில்லாது தங்கள் மதம் கூறுவதுதான் சத்தியம், கடவுளே நேரில்வந்து சொல்லியது. அதை நம்பாதவர்களைக் கொலைசெய்தல் வேண்டுமென மிக்க கோபமாய்ச்சொல்லுவார்கள். இம்மாதிரியே புராணங்களும் வேறுபட்டுக் கிடக்கின்றன.

ஒவ்வொரு மதஸ்தரும் தங்கள் புராணங்கள் கூறுவ தெல்லாம் நிஜமாகநடந்தவைகள். புறமதத்தைச்சேர்ந்த புராணங்கள் சொல்லுவதெல்லாம் கட்டுக்கதை யென்று எளிதாகக் கூறுவார்கள்.

இம்மாதிரியே கர்மானுஷ்டானங்களும் பேதப்படு கின்றன. எல்லாஜனங்களுக்கும் ஒரேவிதமான கர்மா னுஷ்டானம் இல்லை. இப்படி யிருப்பதினால் ஜனங்க ளெல்லாரும் அனுசரிக்கத்தக்க ஒருபொதுவான மதம் இல்லையெனவே தோன்றுகிறது. ஆனால் பொதுவாக எல்லாரிடத்திலும் ஒன்றிருக்கிறது. அதுவென்ன? நாம் எல்லாரும் மனிதர்கள்தான். ஆனபோதிலும் நாமெல் லோரும் ஒரேஸ்திதியில் இல்லை. சிலர் அதிக தேகவலி வோடிருக்கிறார்கள். சிலர் பலங்குன்றி சக்தியற்றவர்க ளாயிருக்கிறார்கள். சிலர் அதிக புத்தியான்களாயும் சிலர் மந்தபுத்தியுடையவர்களாயு மிருக்கின்றனர். ஒரு வர் முகம்போல் மற்றொருவர்முகம் இல்லை. இரண்டு முகங்களை ஒரேமாதிரியாய்ப் பார்த்ததே கிடையாது. ஆனால் எல்லாரும் மனிதர்களே. மானிடத்தன்மையில் எல்லாரும் ஒன்றுதான். மானிடத்தன்மை யென்பது யாது? அதுதான் தெரியவில்லை. ஆண், பெண், கருப்பு, சிவப்பு என்கிற வித்தியாசங்களை நீக்கிப் பார்த்தாலும் மானிடத்தன்மை என்பது புலப்படவில்லை. அது இப் படியிருக்கிறதென்று நினைக்கவும் முடியவில்லை. ஐம்பு லன்களால் அறியக்கூடாததாயிருக்கிறது. ஆனால் மானி டத்தன்மை இருப்பது நிச்சயம். ஏதோ ஒன்று பொது வாய் எல்லாரிடத்திலும் சமமாயிருக்கிறது. ஏதாவது மனிதர்களிடத்து பொதுவாய் ஒன்று நிச்சயமாயுண் டென்றால் அது அம்மானிடத் தன்மையேயாம். வே றன்று. ஆனால் அது நமக்குத்தெரியவில்லை; அதாவது நமக்கு நாமே இன்னாரென்று தெரியவில்லை. நமக்குத் தெரியாததாய் எல்லாரிடத்திலும் சமமாய் ஏகமாய் விளங்குவதுதான் கடவுள்.

கடவுளைக் கண்ணால்கண்டவர்கள்யார்? மனதினால் இப்படியென்று அறிந்தவர்கள்யார்? ஒருவரும் இல்லை. ஆனால் நாமிருப்பது கடவுளிடத்திலேதான். கடவுள் மூலமாகத்தான் நாம் உலகத்தைக்காண்கிறோம். கடவு ளிருப்பது சத்தியத்திலும் சத்தியம். ஐம்புலன்களுக் கும் அவைகளுக்கு ஆதாரமான மனதிற்கும் எட்டாத வரானபடியால் கடவுளைக்காண முடியவில்லை. எங்கும் வியாபித்து எல்லாவற்றிலும் சமமாய் இருக்கும் கட வுள்தான்எல்லாஜனங்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள விஷ யம். சிலர் கடவுளில்லை யென்று நாஸ்திகவாதம் செய் யினும் அவர்களிடத்திலும் கடவுள் உண்டு. கடவுளில் லாதவிடமில்லை யன்றோ? கடவுள் என்னும் தத்துவம் பிரவேசியாதமதம் கிடையாது. ஆதலால் எல்லாமதத் திற்கும் பொதுவாக உள்ளது கடவுள்தான். ஓர் மணிச் சரட்டில் நூல்புகுந் திருப்பதுபோல் உலகத்திலுள்ள எல்லாவஸ்துக்களிலும் கடவுள் பிரவேசித்திருக்கிறார். நூலில்லாமல் மணிச்சரடாகாதென்பது திண்ணம். அது போல் கடவுளில்லாமல் உலகமில்லை. மணிச்சரட்டி லுள்ள அனேகமணிகளைப்போல் உலகத்தில் அனேக மதங்களும் பிரிவுகளும், வேறுபாடுகளும் உண்டா யிருக்கின்றன. இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் உள் புகுந்திருப்பது கடவுள்தான். இதையறிந்தவர்கள் சில ஜனங்கள். அறியாதவர்கள் பலர். அவர்களிருப்பதும், பார்ப்பதும், வேலைசெய்வதும் எல்லாம் கடவுளிடத் தில்தான். கடவுளிப்படிப்பட்டவரென்று வாக்கினால் சொல்லமுடியாது.

உலகம் எவ்வளவுவித்தியாசமாகத் தோன்றினும் அதில் பேதமின்றி எங்கும் சமமாயுள்ளவஸ்து ஒன்று உண்டு. இதுதான் உலகத்தில் ஆச்சரியம். மனிதர்களா கப் பார்க்கும்போது எல்லாரும் ஒன்று. ஆனால் மனி தர்களில் புருஷன்வேறு, ஸ்திரிவேறு. உயிருள்ள ஜீவர் களாக நோக்கும்போது, மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் வித்தியாசமேயில்லை. ஆகையால் உயிருள்ள ஜீவர்களா கப் பார்க்குமிடத்து புருஷன் ஸ்திரி மிருகம் செடிகள் எல்லாம் ஒன்றாகவேயிருக்கின்றன. பேதமேகாணோம். உலகத்தில் சத்தாயுள்ள வஸ்துக்களாக நோக்கும் கால த்து புருஷன் ஸ்திரி மிருகம் செடி, மண், கல், மலை எல்லாம் ஓர்வித்தியாசமின்றி ஏகஸ்திதியில் தானிருக் கின்றன. உள்ளது அல்லது இருப்பது அதாவது சத்து என்கிற வஸ்துதான் கடவுள். அக்கடவுளிடத்தில் நா மெல்லாம் ஒன்று. உலகத்தில் நாமெல்லாம் வெவ்வே றாய்த் தோன்றுகிறோம். உலகத்தில் இந்தவித்தியாசம் இருந்தேதீரும். உலகம் இருக்கவேண்டுமேயானால் வித் தியாசங்களு மிருக்கவேண்டும். உலகவியாபாரத்தில் வித்தியாசங்க ளில்லாமலிருந்தால் ஒருவேலையும் நடந் தேறாது. என்றைக்கு எல்லாஜனங்களும் ஒரேகர்மத் தை யனுஷ்டித்து, ஒருசாஸ்திரத்தையே யனுசரித்து, ஒரேமனதுடையவர்களாய் அக்கடவுளைத்தவிர வேறே உலகம் கிடையாதென அறிந்து தெளிந்து விடுகிறார்க ளோ, அன்றையதினம் உலகத்திற்கு அழிவுநாளென்று நிச்சயமாய் அறியலாம். ஆகையால் உலகம் உள்ளவரை யில் வித்தியாசங்களும் மதவேறுபாடுகளும் தோற்றன் மாத்திரமாயிருக்கும். புத்திசாலிகளாயுள்ளவர் தோற் றப்பொருளை சத்தியப்பொருளாக பிரமித்து நம்பாமல் தோற்றமாயிருக்கும் உலகத்தையும் அதனது வித்தியா சங்களையும் விசாரித்தறிந்து, சத்தியமாய் மாறுதலில்லா மல் எங்கும் சமமாயுள்ள ஏகவஸ்துவை யறியவேண்

டும். சத்தியமான ஒருவிஷயத்தை புத்திமான்கள் பலவிதமாக ஜனங்களுக்குப் போதிப்பார்களென்றும் அறியவேண்டும். ஒரேவஸ்து நோக்கும்பேதத்தால் பலவஸ்துக்களாகத் தோன்றலாம். ஆனால் உள்ளவஸ்து ஒன்றே. உதாரணமாககாலையில் சூரியன் உதயமாகும்போது பார்த்தால் ஓர் பெரிய உருண்டைவடிவாகத் தோற்றுகிறது. அப்போது ஒருமனிதன் சூரியனை சிலகருவிகளால் ஓர்புகைப்படம் எடுக்கிறான். மறுபடியும் இரண்டுமணிநேரத்திற்கெல்லாம் மற்றோர்படமும், இம்மாதிரியே சாயந்திரம் வரையில் இரண்டுமணிக்கு ஒருதரம் புகைப்படங்கள் அனேகம் எடுக்கிறான். எல்லாபடங்களிலும் சூரியனது உருவம் ஒரேமாதிரியாக இராமல் பலமாதிரிகளாகவே தோன்றும். ஆனால் சூரியன் ஒன்றே. அதுபோல் சாஸ்திரங்கள் உயர்ந்ததாயும் அல்லது தாழ்ந்ததாயும்; புராணங்கள்மெய்யாயும் அல்லது பொய்யாயும்; கர்மங்களும் ஆசாரங்களும் சீர்திருந்தினவைகளாயும் அல்லது சீர்கெட்டவைகளாயும்; எப்படியிருந்தபோதிலும், எல்லாம் ஒரேகடவுளை யாதாரமாகக் கொண்டு அக்கடவுளை நோக்கிச்செல்லுகின்றன. பலவிடங்களில் நின்று பலகாலங்களில் ஒரேசூரியனுக்கு வித்தியாசமுள்ள பலபடங்கள் எடுத்தாப்போல, ரிஷிகளும், மகான்களும் அவரவர் இருந்தவிடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்றவாறு ஒரேகடவுளினது சொரூபத்தையும் வியாபகத்தையும் பலவிதமாகச்சொல்லி அக்கடவுளையறிந்துய்வதற்கு உபாயமாக பல சாஸ்திரங்களையும், புராணங்களையும் ஏற்படுத்தினார்கள். ஆற்றுநீர்கொண்டுவர ஒருவர்குடத்தையும் ஒருவர் தவலையும் ஒருவர் சிறியசொம்பையும், இப்படியாக பலவிதமான பாத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு சிலர் ஆற்றுக்குச் சென்றார்கள். எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் பாத்திரங்களில் நீரை நிறப்பிக்கொண்டார்கள். குடத்திலிருந்த நீர்குடத்தினுருவமாகவும், தவலையிலிருந்தநீர் தவலையினுருவ மாகவும் நின்றது. மற்றபாத்திரங்களிலிருந்தநீர் அந்தபாத்திரங்களின் உருவமாகவே தங்கிற்று. குடத்துநீரென்றும் தவலைநீரென்றும் சிறுசொம்பு நீரென்றும் அவர்கள் பெயரிட்டார்கள். வித்தியாசமின்றி ஒரேவிதமாய் ஆற்றில் ஓடிக்கொண்டிருந்தநீரானது பலரூபத்தையும் பலபெயரையும் அடைந்தது. பலரூபமும் பெயருமடைந்தபின்னும் வாஸ்தவத்தில் உள்ளது ஆற்றுநீர்தான். அந்தபாத்திரங்களிலிருந்த நீரையருந்தினவர்கள் ஆற்றுநீரைக் குடித்ததாக எண்ணினார்களே யல்லாமல் வேறில்லை. அதுபோல் அந்தந்த ஊர்களில் அந்தந்த புத்திமான்களுக்கு இருந்த மனோசக்திக்குத் தகுந்தவாறு எழுதிவைத்த சாஸ்திரங்களிலும் புராணங்களிலும் பேதமிருப்பினும், சொல்லும்விதம் பலவாக விருப்பினும், அவைகளெல்லாம் ஒரேமுடிவைக்கருதி கூறுகின்றனவென்று நாம்நன்றாய் அறியவேண்டும். இப்படி யறியின் மதச்சண்டைகள் ஒழிந்துபோகும். சகோதர வொற்றுமையும் உண்டாகும். பொதுவான மதத்தையொழுகவேண்டுமானால் ஒன்றினும்குற்றம்கூறாது எல்லாம் முடிவில் சரியென நன்றாக அறிந்து, எந்த மதத்தில் பிறந்தாலும் அந்தமதத்தைவிடாது அனுசரித்து உண்மைதெளிந்து பொதுவாக எல்லாருக்கும் போதிக்கவேண்டும்.

(இன்னும்வரும்.)

ஔவையார் சரித்திரம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

ஒருநாள் ஔவையார் காடுகளு மலைகளு மடர்ந்த ஓர் கானகத்தின்வழியே போய்க்கொண்டிருக்கையில்சுப்பிரமணியர் ஔவையாரை ஏமாற்றிப் பரிகாசம்செய்ய நினைத்து, ஒருமாட்டுக்காரப் பையன் வேடம்தரித்து ஓர் நாவல்மரத்தின் மேலேறிப் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றுகொண்டிருந்தார். ஔவையாரும் நடந்துபோன ஆயாசத்தால் அம்மரத்தடியில்வந்து உட்கார்ந்து மரத்தின்மேலிருக்கும் மாயோனாகிய மாட்டுக்காரப்பையனைப்பார்த்து "அடாதம்பீ! எனக்கு அதிக ஆயாசமாயிருக்கிறபடியால் கொஞ்சம் நாவற்பழம்பறித்துப்போடு" என்றுகேட்டார். அதற்கு அந்தப்பையன் "ஓ கிழவியே! உனக்குச்சுடுகிற பழங்கள்வேண்டுமா? சுடாதபழங்கள்வேண்டுமா? சொல்" என்றான். அதைக்கேட்ட ஔவையார் ஆச்சரியப்பட்டு நாவற்பழத்தில் சுடுகிற பழமுமிருக்குமா வென்றாலோசித்து ஒன்றும்தோன்றாமையால் "அப்பா! சுடுகிறபழம் எனக்குவேண்டியதில்லை, சுடாதபழந்தான்வேண்டு" மென்றார். உடனே பையன் மரக்கிளைகளைக் கையால்பிடித்துக் குலுக்கிவிட்டான். அதிலிருந்து கனிந்தபழங்களும் கனியாத பழங்களும் கீழேயுதிர்ந்தன. அப்போது ஔவையார் கனிந்தபழங்களில் சிலவற்றைப் பொறுக்கிப் பார்த்து அவைகளில் கீழிருந்தமணல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தபடியால் அதைவாயினால் ஊதினார். அதைப்பார்த்த மாட்டுக்காரப்பையன் "ஓ கிழவியே! நீ சுடாதபழம் கேட்டவள் சுடுகிறபழத்தை தின்னப்போகிறயே, வாய்வெந்துவிடப்போகிறது, நன்றாக ஊதியாறினபின்னர் சாப்பிடு" என்றான்.

ஔவையார் அப்போது சுடாதபழம் காயென்று தெறிந்துகொண்டு இக்கருத்து முன்னமே நமக்குத்தெரியாமற்போயிற்றே என்று வெட்கமுற்று பின்வரும் வெண்பாவைப் பாடினார்.

"கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணுக் கோடாலி
இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும்—பெருங்கானில்
காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான்றோற்ற
திரிரவுந் துஞ்சாதென் கண்."

இதன்கருத்து என்னவென்றால் கருங்காலி மரக் கட்டைகளை அஞ்சாமல் துண்டு துண்டாக வெட்டக் கூடிய கோடாலியானது, கையாலொடிக்கத்தக்க வாழைத்தண்டுகளைவெட்ட அதன்முனை மழுங்கி நாணு மல்லவா? அதுபோல சிறந்தவித்துவான்களும் அஞ்சும் படியான நான் இப்பெருங்கானகத்தில் எருமை மேய்க்கிற சிறுபையனுக்கு தோற்றபடியால் இனி இரண்டு இராத்திரிக்கென் கண் நித்திரை செய்யமாட்டாது என்பதாம்.

இவ்வாறு மேற்குறித்த வெண்பாவைப் பாடிய பிறகு மனதாராமல் உலகத்தாரையும் நோக்கிப்பாடிய வெண்பாக்கள் கீழ்வருவன.

கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா துலகளவென்
றுற்றகலை மடந்தை யோதுகிறாள்—மெத்த
வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டாம் புலவீர்
எறும்புந் தன்கையா லெண்சாண்.

வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்குஞ் செய்யரிதால்-வாம்பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லார்க்கு மொவ்வொன் றெளிது.

இவ்வெண்பாக்களைக் கேட்டவுடனே மாட்டுக்காரப் பையனாகவிருந்த சுப்பிரமணியசுவாமிகள் ஒளவையார்பேரில் கருணைசொரிந்து தம்முடைய நிஜருபத்துடனே மரத்தைவிட்டிறங்கி ஒளவையார் கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நான்உம்முடன்விளையாட வந்ததேயன்றி உலகத்தில் உமக்குச்சமானமானவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஆகையால் நீர்சந்தோஷமாக யிருமென்றுசொல்லி உம்முடையவாக்கால் உலோகோபகாரமாக முக்கியமான நீதிகளை வெளிப்படுத்தவேணுமென்று எனக்குள்வெகு நாளாக இஷ்டமிருப்பதால் அவைகளைச் சொல்லவேண்டுமென அப்போது ஒளவையார் அஃதென்ன வென்றுவினவ, சுப்பிரமணியர் உலகத்தில் கொடியது, இனியது, பெரியது, அரியது இன்னின்ன தென்றுரைக்க வேண்டுமென அவ்வண்ணமே யாகட்டுமென்று ஒளவையார் அருளிச்செய்த அகவல்கள்.

கொடியது.

கொடியது கேட்கில் நெடியவெவ் வேலோய்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணாக் கொடுநோய்
அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினுங் கொடிது கொடிது கொடிது
இன்புற வவர்கையி லுண்பது தானே.

இனியது.

இனியது கேட்கில் தனிநெடு வேலோய்
இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது
அதனினு மினிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினும் இனிது அறிவினர் சேர்தல்
அதனினும் இனிது அறிவுள் ளோரைக்
கனவிலும் நனவிலும் காண்பது தானே.

பெரியது.

பெரியது கேட்கில் எரிதவழ் வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
நான்முகனோ கரியமா லுந்திவந்தோன்
கரியமாலோ அலைகடல் துயின்றோன்
அலைகடலோ குறுமுனிகையி லடக்கம்
குறுமுனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்
புவியோ அரவினுக் கொருதலை பாரம்
அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்
உமையோ இறைவர்பாகத் தொடுக்கம்
இறைவரோ தொண்டருள்ளத் தொடுக்கம்
தொண்டர்தம்பெருமையைச்சொல்லவும்பெரிதே.

அரியது.

அரியது கேட்கில்வரிவடி வேலோய்
அரிது அரிது மானிடராதலரிது
மானிடராயினுங் கூன்குருடுசெவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்தலரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்தகாலையும்
ஞானமுங் கல்வியு நயத்தலரிது
ஞானமுங் கல்வியு நயந்தகாலையும்
தானமுந் தவமுந்தான் செயலரிது
தானமுந் தவமுந்தான் செய்வாராயின்
வானவர் நாடுவழி திறந்திடுமே.

(இன்னும்வரும்.)

பக்தி சங்கிரகம்.

எடுத்தற்கரிதாகிய இம்மானிடப்பிறவிதேவரினுஞ் சிறந்தவராவர். என்னையோவெனின்; இஷ்டகாமசுகானுபோகங்களை யிச்சித்தல்லல் படும்தேவர்களைவிட தனு, கரண, புவன, போகாதிகளைச் சார்ந்த தர்ம, காம, அர்த்த, மோக்ஷவாசிகளாக பாத்தியப் பட்டவர்களா யிருக்கிருர்கள்.

சீவேசுரன் ஜெகச்சால மித்யாரூப கற்பிதங்களில் காலத்திரயா பாத்தியமாய் சற்புத்தியொழிந்துவிவகாரம் பூண்டு, விளங்கும் உண்மை யுணர்ச்சியடையப்பெறாது கர்மகாலானுகூலமாய் பார்த்வ விச்சிகபாவ பரம பண்டிதர்களாய்விளங்கி, "உலகாயுதம், பௌத்தம், சமணம்" ஆதியதுர்மத பிரவிஷ்டர்களாய், ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெட்டு மதஸ்தர்கள்விரிந்து அவ்விபரீதானுஷ்டானங்கள் மேலிட்டு வரம்பிகந்த மாண்பில்வதியும் மதிசூக்குமக்கிராஹ்யர் போலும் சொப்பன தேர்ச்சியினராய் அதோகதியடைந்து போகாமல் மெய்யன்புடன்கனிந்து அருட்டிருவுருவாங் குருமூர்த்தமாக எதிரிற்றோன்றி மும்மலதீவினைகளை யகற்றும் பரமசாம்பிராஜ்யகற்பகத்தருவாகிய தனிப்பெருங் கருணைவள்ளலின்தண்ணருட்டாமரை நீழலில் சேர்வதே ஞானம்.

யோகேத்தியாதிகளால் கிடைத்தற்கரிதாகிய நித்தியானந்த மோக்ஷசாம்பிராஜ்ய பதவியைப்பெற்று பிறப்பாழியை நீந்தி, பரமமுக்தனாக மாட்டான். எவ்வாறெனின்; போசனபாகத்துக்கு விறகுமுதலான சாமான்கள் குறைவற விருந்தாலும், எப்படி நெருப்பில்லாவிடில் போசனமாகாதோ? அவ்வாறு; ஞானமில்லா பாமரன் மோக்ஷகைவல்ய சுகத்தை அடைய மாட்டான் என்பது துணிபு. ஜீவேஸ்வரன் அடைய வேண்டிய அர்த்தமென்னையோ வெனின்; வீடு என்னும் பொருளாகவேமுடியும். இகத்தில் மாயாசம்பந்தவிடய ஞானங்களில் மனம் லயப்பட்டு, மாடு, மனை, மக்களைச் சதமென எண்ணி நாளெல்லா நாட்டின் மிசைதிரிந்து, சத்விடய ஞானமிழந்து, மதிமந்தர்களாய் கர்மத்தாற்கிடைத்த தேகத்தையிழந்து, அள்ளலாதி இருபத்தெட்டுகோடி நரகங்களிலமிழ்ந்து, குயவன் திகிரிபோல் சனனமெடுப்பதும் இறப்பதுமாக யிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும்; இகத்திலடைந்த சரசலீலாசுகபோகங்களாலும் திருப்திபெறுவது துர்லபமாகி, பரத்தில்தேவபோகத்தை இச்சித்து கர்மயோக வெக்கிய யாகாதிகளையியற்றி அப்பதவியைப் பெறுகிறார்கள்.

அவ்விந்திரபோகம் எப்பேற்பட்டது என்று ஆயப்புகின் சப்தரிஷிகள் மஞ்சத்தை தோளமைத்து சதிபாலனாகும் பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருப்பார்கள். இவ்வித சுகபோகத்தை பலவிதத்தும் யாதொரு இடுக்கணின்றி ஈசுவர சங்கல்பானுகூலத்தா லடைந்தனனெனினும், ஆதியில் கவுதமவிருடியின் காதலியின் வேட்கையால் ஆக முழுவதும் பகப்புண்ணானன்,

கேவலம் யாதொரு பலனுமின்றியிருக்கும் அவலமான சிற்றின்பத்தை யனுபவிப்பதினும் திருப்தியடையாதவன் பலரேச்சுக்கு பாத்திரமான புலாலையிச்சிக்கும் தாலப்பாலுண்டு மதிமருண்டு திரியு மடையர்கள் பலர் நகைக்க, வதனத்திற் காந்துமிழவுந் தனது துர்புத்தியை விடாமல் திரிபவன்போலாம்.

குக்கலானது தான் குப்பைமிசையுறங்குந் தறுவாயில், இனி மலம் புசிக்கப்படாது, உச்சிட்டமுண்ணப்போகாது, நாவை தொங்கவிட்டோடி திரியக்கூடாது, தங்குலத்தாரைக் கண்டு குரைக்கலாகாது என சற்புத்திகளை யடைந்துள்ளங் கனிந்து எழுந்தமேல் தனதுடலை குலுக்கி தூசுகள் நீங்கினவுடன் பண்டுவினைபூண்டுதிரியும்வாறு, சிற்றின்பத்தாலடையு மிடுக்கண்கண்டபோது பலவிதமான சத்விடயமான வெண்ணமிட்டு, மங்கையரைக் கண்டவுடன், எதிர்காலவியல்பை நோக்காது பலவித அவமதியடைகிறார்கள்.

சில்லோர் ஞானத்துக்கு ஆதாரங் கல்வியே என காமநூல்களைக் கற்றறிந்தும், பலவிதமான மனசமாதானத்துடன் நீங்காதுயரத்தையுடைய சிற்றின்பபோகாதிகளை யநுபவிக்கிறார்கள். கல்விகற்றதாற்செருக்குற்றுதான் நடக்கிறது ஞானாதரெனவெண்ணி அலைகின்றனர். திருஷ்டாந்தமாக தருமபுரி என்னும்நகரில்பரமன் என்னும் சுஞ்ஞானி ஒருவரிருந்தார். அவரிடம் பனிரண்டு வருடகாலமாய் ஊதியம்புரிந்துக்கொண்டிருந்த சாத்மீகன் என்பவன் சுருதிஸ்மிருதி இதிகாசபுராணங்களை கசடரவுணர்ந்து பக்குவமடைந்தும், அகங்காரமமகாதிகளால் கிஞ்சித் தன்னைமறந்திருக்குந் தன்மையால் உபதேசத்திற் குரித்தானவனாகவில்லை. நாம்பனிரண்டாண்டு சற்குருசேவைசெய்து தத்துவஞானங்களை தெளிவறவுணர்ந்தும் நமக்கு சற்குருவுபதேசங் கைகூடாத காரணமென்னையோ வென வையமுற்றிருப்பதை "அகத்தினழகு முகத்தில் விளங்கும்" என்பதைப்போல் கண்டறிந்து பரமகுரு தனது மனையாளை விளித்து சாத்மீகன் வெளியேசென்றிருக்கின்றனன். வருந்தருணமாயது. கதவைதாளிட்டு வருவாயென ஆக்யாபித்தவண்ணம் கதவைதாளிட்டு வைத்தனள்.

என்றும் யாதொரு தடங்கலின்றி மனையுட்புக்கு மாணாக்கன் ஆச்சர்யமுற்று, இதென்னபெரும்விசேடமாயிருக்கிறது. நமதுகருத்தை எவ்வாறோ வாசான் கண்டுவிட்டார். எனமதித்து, கதவை திறக்கும்படி கூவ, சற்குரு யாரெனவினவ; சீடன்நான்தான் சாத்மீகன் என்றான்.

கேட்டசற்குரு, நீபக்குவத்தை அடைந்தாயில்லை செல் என விடையளிப்ப; சீடன் ஏது நாம்மிகபக்குவியாய் விட்டோமென கருதியிருந்தேம். அபக்குவி என

அவமதித்தாரே என எண்ணுதுமெண்ணி நாம்கதவை திறக்கும்படி செப்பப்போகாதா? என்னவோ நாளைய தினம் அவ்வாசானது மனையின்வாயற்படியில் காப்பதே கடனென அடுத்ததினஞ்சென்று, காத்திருந்தான்.

உணர்ந்த பரமகுரு சாத்மீகனைவிளித்து இன்னம் பக்குவமடைந்தாயில்லை என, பின்னும் விசனங்கூர்ந்து தன்மனையணுகி பலவாறு சிந்திக்கலானான். நாம் சென்று கதவைதிறக்கும்படி கூவாதிருந்ததினால் தீவரனாகினேனில்லை. நாளையதினஞ்சென்று அழைப்போமெனவிருந்தான்.

அடுத்தநாள்சென்று கதவைத்தட்ட, கேட்டகுரு யாவரெனவிளிப்ப; 'நான்தான் சாத்மீகனென' கேட்டவாசான் இன்னும் பக்குவதிசையடைந்தாயில்லை என; சீடன்விசனமடைந்து, இதென்ன விந்தையாயிருக்கிறது. இப்படிகேட்டு பக்குவமடையவில்லை என்கிறாரே இந்தவார்த்தையில் என்ன சூதிருக்கிறது. பார்ப்போம். ஒன்றுந்தோன்றவில்லை என அடுத்தநாளும் சற்குரு இல்லத்தைச்சார்ந்து முன்போல் கதவையிடித்தான். சற்குரு யாரென உசாவ, சீடன் 'சாத்மீகன் வந்திருக்கிறேன்' என இன்னும் பக்குவமடைந்தாயில்லை என்றுகூற பின்னும், சீடன் துயரமடைந்து உலகத்தில் ஒருவனைவிட்டும் நீங்காதன்னவன் புத்தியில் செம்பிற்களிம்புபோல நீங்காதிருப்பது அகங்காராபிமான மன்றோ? இது துறந்தவன் அன்றோ சற்சீடனாகிறான் என கருதி அடுத்தநாள்சென்று முன்போல கதவையிடித்து கூவினான். கேட்டபரமகுரு யாரெனகேட்ப; ஸ்வாமி 'சாத்மீகன்' என கதவைதிறந்து அன்னவனது பரிபக்குவ நிலையைப்பரிசோதித்து, உபதேசித்தார்.

உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட சாத்மீகன் பின்னுமடிவணங்கி, ஸ்வாமி, தேவரீரிடம் பனிரண்டாண்டுகளாய் தொண்டுபுரிந்து வந்திருக்க, பக்குவதிசையில்லை எனபகர்ந்ததென்னையோவென, குரு! குழந்தாய் நல்லவாசானெனப்பட்டவன் மானிடச் சிறப்பினனும். இச்சிறப்பின் சனனப்பகுப்பையும், சச்சிதானந்தகடவுளின் தன்மையைப்போதிக்கும், ''முதல்வழிச்சார்பு'' நூலாஞ் சாத்திரங்களையும், மதங்களையும், சமயாசாரியர்களையும், கிரந்தகர்த்தர்களையும், அவ்விதப் பிரயத்தனங்களைக்கற்கும் ''போதகாசாரியர்தன்மை'' ஞானவழியிலே புளியம்பழத்தோடெனவிருப்பர்.

தன்னிடத்தில் மட்டில்லாதுகூடி அனேகவருடங்களாய் புடைசூழ்ந்து நின்றபக்குவிகளைத்தேர்ந்துபதேசித்த ஒருகதை கேட்பாயென சொல்லதுவக்கினார்.

மனோகரன்.
(முன்தொடர்ச்சி.)

சத்தியபுரியிலிருந்து அநேகதூதுவர்கள் வெளிதேசத்தரசர்களுக்கு கடிதங்கள் கொண்டு போனார்கள். சிலநாள் சென்றன. ஒருவரும் குழந்தை என்னுடையதென்று வரவில்லை. சிலமாதங்கள் கழிந்தன. என்குழந்தைதானிதுவென்று ஒருவராவது சொல்லவில்லை. சிலவருஷங்களும் சென்றன. குழந்தைக் குரியவர்கள் இன்னாரென்றேற்படவில்லை. விவாகம்நடந்த இரண்டு வருஷத்திற்குள் சந்திரசேகரரின் மனைவியாகிய இரதியென்பவள் சந்திரசூடனென்னும் புதல்வனைப் பெற்றாள். புத்திரனைப்பெற்ற இரண்டு வருஷத்திற்குள் இரதியானவள் சுந்தரியென்னும் அழகுவாய்ந்த ஓர் பெண்ணையுமீன்றனள். சந்திரசேகரர் தன்னிருகுழந்தைகளையும் அருமையாய் வளர்ப்பதுபோலவே மனோகரனையும் அன்புடன் வளர்த்துவந்தார். மனோகரன், சந்திரசூடன், சுந்தரி ஆகியமூவர்களும் ஒரேவிதமான உணவையுண்டு, விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களை யணிந்து, ஒரேவிதமான படுக்கையில்படுத்து எல்லாவிதசதிலும் ஏற்றக்குறைவின்றி வாழ்ந்துவரக் காண்போர்கள் மனோகரனும் சந்திரசேகரரின் புத்திரன்தானென்று நினைப்பார்கள். சந்திரசூடனும் மனோகரனும் எப்போதும் ஒன்றாய்க்கூடி விளையாடுவார்கள். ஒரேகாலத்தில் அவர்களிருவரும் உண்டு, விளையாடி, உறங்கி இணைபிரியாத சகோதரர்கள்போலிருந்தார்கள். அக்ஷராப்பியாஸமானவுடன் இருவரும் நல்ல உபாத்தியாயரிடத்துச்சென்று படித்து க்ஷத்திரியவமிசத்திற் கேற்ப வில்வித்தை முதலானவைகளைக் கற்றுவந்தார்கள். இருவரும் ஒரு உபாத்தியாயரிடத்து வித்தைகற்றாலும் ஒரேமாதிரியாகவே அவர் இவர்களுக்குப் போதித்தபோதிலும், மனோகரன் அதிகசீக்கிரமாயும் சூக்ஷமமாயும் வித்தைகளைக்கற்றுக் கொண்டபடியால் உபாத்தியாயர்க்கு மனோகரனிடத்தில்தான் அதிகபிரியமுண்டு. மனோகரன் பெரியோர்களைக்கண்டால் அதிகமரியாதையுடன் விசாரித்தும், எளியோரைக்கண்டால் அவர்களுக்கு மனமிரங்கியும், மதபாஷியாயும் சாந்தமாயுமிருப்பதால் கண்டவர்யாவரும் அவனிடத்து அன்புபாராட்டுவார்கள். அவனைக் காணும்போது எல்லாருக்கும் அவனிடம் ஏதாவது பேசவேண்டுமென்ற இஷ்டமுண்டாகும். அவனுடைய ஆழ்ந்தகருத்தையும் கூர்மையான புத்தியையும் கண்டவர்கள் அவனைவியந்து பேசாமலிரார்கள். மனோகரன் உபாத்தியாயரிடத்துப் போய்ப்படித்து வீட்டிற்குவந்தவுடன் தன்சகோதரி என்று எண்ணிவந்த சுந்தரிக்குத் தமிழ்பாஷைகற்பிப்பான். சுந்தரி அதிகபுத்திசாலியாத

லால், அதிசீக்கிரத்தில் எடுத்தபுத்தகங்களை வாசிக்கவும், நன்றாய் எழுதவும் கற்றுக்கொண்டாள். அவளது தகப்பனார் அவளுக்குவீணை கற்பிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். சுந்தரிசிலவேளைகளில் மனோகரன்சொல்லிய வண்ணம்படித்தும் சிலவேளைகளில் வீணைவாசித்தும் காலத்தை இனிதாகக்கழிப்பாளேயன்றி வீணாக்கமாட்டாள். ஒருநாள்சாயந்திம் இரதியானவள் தன்புத்திரியைப்பார்த்து, சுந்தரி! கொஞ்சம்வீணை வாசிக்கிறாயா? என்றுகேட்டாள். அம்மா! முத்தண்ணாவரும் வேளையாச்சுது. என் பாடங்களைச் சரியாகச்சொல்ல இப்போதுபடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இராத்திரிக்கு வீணைவாசிக்கிறேனம்மாவென்று சுந்தரிபதில் கூறியதைக்கேட்ட இரதிமிகவும் ஆனந்தங்கொண்டு, படிப்பு விஷயத்தில் சுந்தரிக்கு இருக்கும் ஆசையையும், அவளுக்கு மனோகரனிடத்திருக்கும் பயத்தையுங் கண்டு வியந்து சென்றாள்.

உடனே மனோகரனும் சந்திரசூடனும் உபாத்தியாயரிடத்துப் பாடங்கேட்டு வீட்டிற்கு வந்தார்கள். மனோகரன்வந்ததைக்கண்டு சுந்தரி வழக்கம்போல் தன் புத்தகங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அவனிடம் சென்றுநிற்க, என்னசுந்தரி! இன்றையபாடம் நன்றாய்த்தெரியுமாவென்று மனோகரன்கேட்டான். ஆகாதெரியுமென்றுசொல்லி பாடங்களையெல்லாம் சுந்தரி ஒப்பித்தாள். மனோகரன்மிகவும் சந்தோஷங்கொண்டு அதைவெளியில் காட்டாமல் புத்தகங்களை தள்ளிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், முத்தண்ணா! இன்றைக்கு அம்மா என்னை வீணைவாசிக்கச்சொன்னாள், அப்போது நான் பாடம் படித்துக்கொண்டிருந்தபடியால், முத்தண்ணாவரும் வேளையாச்சுது இப்போது வீணைவாசிக்கமாட்டேனென்று சொன்னேன் என்று சுந்தரி கூறினாள். சுந்தரி! நீ அப்படிசொல்லி யிருக்கக்கூடாது என்று மனோகரன் சொன்னவுடன், இல்லை முத்தண்ணா நான் வாசிக்கமாட்டேனென்று சொல்லி நிறுத்த வில்லை, இராத்திரிக்கு வாசிக்கிறேனென்றுசொல்லி யிருக்கிறேன் என்று சுந்தரிகூற, மனோகரன் எப்போது நம்முடையதாயார் உன்னை வீணைவாசிக்கச் சொன்னாளோ அப்போதே நீ வாசித்திருக்கவேண்டும், நீ அப்படிசெய்திருந்தால் அம்மாவுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கும், அப்படி செய்யாததால் ஒருவேளை அம்மாவுக்கு உன்னிடத்தில் அதிருப்தியுண்டா யிருக்கலாமென்று சொன்னான். நீ சொல்லுவதைப் பார்த்தால் அம்மா ஏதோ கோபித்துக்கொண்டிருப்பாளென்று நீநினைக்கிறதாகத் தெரிகிறது. அப்படி அம்மா ஒன்றுங் கோபித்துக்கொள்ளவில்லை முத்தண்ணாவென்றுசுந்தரிசொல்ல, பிறகு அம்மா என்னசொன்னாளென்று மனோகரன் கேட்க, ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை சும்மாயிருந்துவிட்டாளென்று சுந்தரி பதில்கூற, சரி அதுதான் கோபம், வேறென்ன வேண்டுமென்று மனோகரன்சொன்னான். சுந்தரி இதைக்கேட்டவுடன், அம்மா வாய்திறந்து கோபமாக ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லையே முத்தண்ணா! நான் நீகொடுத்த பாடங்களை படித்திருந்ததைக்கண்டு சும்மாயிருந்துவிட்டாள், அது கோபமாகுமோ? நன்றாயிருக்கிறது, நீ எப்போதும் இப்படித்தான் முத்தண்ணா, என்மேல் பழிசுமத்துகிறது என்று சிறிது கோபித்தவள் போலும் அல்லவள்போலும் நகைத்துக்கொண்டு சுந்தரிபேசினாள். ஓகோ! வாயால் வைதால்தான் கோபமாக்கும் என்று நகைத்து மனோகரன் சுந்தரியின்பாடங்களைக்கேட்டான். பிறகு சந்திரசூடன்வந்து இருவரையும் சாப்பிடக்கூப்பிட மூவருமாகச் சென்றார்கள். சுந்தரிக்கும் மனோகரனுக்கும் சற்றுமுன் நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இரதி தன் பர்த்தாவினிடத்துச்சொல்லி மனோகரனைப் புகழ்ந்தாள். இப்படியாக மனோகரன் சந்திரசேகரபிரபுவின் வீட்டில் அவரது சொந்தபிள்ளையைப்போல் வளர்ந்துகொண்டு வந்தான். இரதியைத் தன்தாயென்றும் சந்திரசேகரரைத் தன்தந்தையென்றும், சந்திரசூடனையும் சுந்தரியையும் தன்னுடன் பிறந்தவர்களென்றும் மனோகரன் முழுநம்பிக்கையுட னெண்ணிவந்தான். இதனாலேயே அந்தப்பிரபுவும் அவர்மனைவியும் எவ்வளவு அன்புடன் மனோகரனைக் காப்பாற்றிவந்தார்களென்று நன்றாய்விளங்குகிறது. அவ்வீட்டிலுள்ள வேலைக்காரர்களும் மனோகரனையும் சந்திரசூடனையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்த்து வந்தார்கள். வேலைக்காரர்களில் சிலபேருக்கு மனோகரனுடைய விருத்தாந்தம் நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தபோதிலும் அவர்கள் அதை எப்பொழுதும் வெளியிட்டதேயில்லை. மனோகரனுக்குப் பதினெட்டுவயதாகி விட்டது. அவன் நல்ல யௌவனபருவத்தை யடைந்து பார்ப்போர் மனதைப் பரிக்கும்படியான அழகை யடைந்து விளங்கினான். மனோகரன் வீதியிற்போகுங் காலத்து அவனழகைக்கண்டு மயங்கி நிற்காதவர்களில்லை. அநேக கன்னிகைகளும் அவர்கள்வீட்டில் மறைந்துநின்று சாளரத்தின்வழியாய் மனோகரனைக் கண்டு ஆனந்தப்படுவார்கள். அவன் வில்வித்தையில் அர்ச்சுனனைப்போலவும், அழகில்மன்மதனையொத்தும், வித்தையில் பிரகஸ்பதியைப் போலவும் காணப்பட்டான். மனோகரனும் சந்திரசூடனும் அடிக்கடி வேட்டையாட காட்டிற்குப்போவதுண்டு. ஒருநாள் காலை இருவருமாக சத்தியபுரிக்கு சுமார் நாலைந்துமைல்தூரத்திலிருக்கும் காட்டிற்குச்சென்றார்கள். சரியான மிரு

கங்கள் அகப்படாததால் அவர்கள் காட்டில் வெகு தூரம்போகவே, அவ்விடத்தில் இவர்களைநோக்கி சிலர் அதிகவிரைவாக ஓடிவந்தார்கள். ஓடிவந்தவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சிலகரடிகள் அதிககோபத்துடன் துரத்திக் கொண்டுவந்தன. இதைக்கண்ட மனோகரனும் சந்திரசூடனும் கையில் ஆயுதமொன்றுமின்றி நிராதரவாயிருந்த அந்த ஜனங்களுக்கு ஒத்தாசைசெய்யும் பொருட்டு, தங்கள் குதிரைகளை அதிகவிரைவாக ஓட்டினார்கள். கரடிக்கூட்டங்களுக்குச் சமீபத்தில் வந்து அவைகளையெல்லாம் சிறிதுநேரத்தில் கொன்று சின்னாபின்னமாக்கி அம்மனிதர்களை மனோகரன் காப்பாற்றினான். இதைக்கண்ட அம்மனிதர்கள் மனோகரனது தைரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையுங்கண்டு அதிசயித்து அவனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். மனோகரன் அவர்களைநோக்கி 'நீங்கள் யார்? இந்தக்காட்டில் ஏன் வந்தீர்கள்?' என்று கேட்டான். "சுவாமி! நாங்களிருப்பது மகதபட்டணம், ஓர்வேலையாக சத்தியபுரிக்கு வந்தோம். இப்போது மறுபடியும் மகதபட்டணம் திரும்பிப்போகையில் இந்தக்கரடிகள் எங்களைத்துரத்திவந்தது. நீங்களில்லாமற் போனால் நாங்களெல்லாரும் இக்கொடிய மிருகங்களுக்கு இரையாகிவிட்டிருப்போம்" என்று அவர்களிடத்தில் ஒருவன் கூறினான். சரி நீங்கள் இனி தைரியமாய்ப்போகலாம்" என்று சொல்லி மனோகரன் அவர்களை அனுப்பிவிட்டான். சற்றுநாழிகை அக்காட்டிலேயே இங்குமங்கும் திரிந்து வேட்டையாடி இன்னும் சிலதுஷ்டமிருகங்களைக் கொன்றபின் மனோகரனும் சந்திரசூடனும் வீட்டுக்குத்திரும்பினார்கள்.

காட்டில் மனோகரனையும் சந்திரசூடனையும் சந்தித்த மகதபட்டணத்து ஜனங்கள் தங்களுடைய பட்டணஞ்சென்று மனோகரனை புகழ்ந்துபேசினார்கள். அவனது பராக்கிரமத்தையும் தைரியத்தையும் பிரியத்தினால் அளவுக்குமிஞ்சி, மகாவீரனென்றும், மகாராசனென்றும் அவர்கள் துதித்ததைக்கேட்ட அப்பட்டணத்துமந்திரி அரசனுடன்சொன்னான். மகததேசமுழுவதையும் நாம் ஆண்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். நமதுதேசத்திலுள்ள சிற்றரசர்களில் இச்சனங்கள் துதிக்கும் வீரன்யாராயிருக்கலாமென்று அர்சனும் மந்திரியும் யோசித்து ஒன்றுந் தெரியாமல் தாங்களே அக்காட்டிற்குச்சென்று ஆட்களைக்கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணினார்கள். மறுநாட்காலை அரசனும் மந்திரியும் மாறுவேடம்பூண்டு கால்நடையாய் அக்காட்டிற்குச்சென்றார்கள். அன்றுவழக்கம்போல் மனோகரன் வெள்ளை குதிரையின்மீதும் சந்திரசூடன் ஓர் சிகப்புகுதிரையின் மீதும் ஏறிக்கொண்டு இருவருமாக வந்தார்கள். இவர்களுக்குமுன்னமே வந்திருந்த அரசனும் மந்திரியும் அக்காட்டில் ஓர்தடாகத்தினருகாமையிலிருந்த ஆலவிருக்ஷத்தினடியில்நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவ்வழியே மனோகரனும் சந்திரசூடனும்வருவதைக்கண்ட மந்திரி, அரசனைப்பார்த்து "இதோ இருவர் வருகிறார்கள். இவர்களாகத் தானிருக்கலாம். ஜனங்கள் வர்ணித்தவீரன் அந்தவெள்ளை குதிரைமீது வருகிறவன்தான் போலிருக்கிறது" என்றுசொல்ல, அரசன், நாமிவர்களோடு இப்போது ஒன்றும் பேசவேண்டாம். இக்காட்டில் இவர்கள் என்னசெய்கிறார்களென்று பார்ப்போமென்றுசொல்லி சும்மாயிருக்க. சத்தியபுரி வீரர்களிருவரும் இவர்களைக்கடந்து சென்றார்கள். அவர்கள் அருகில் வந்தபோது, அரசனும் மந்திரியும் மனோகரனைத்தான் நோக்கினார்கள். சந்திரசூடனை அவர்கள் நன்றாக கவனிக்கவில்லை. "ஜனங்கள் சொல்லியது நிஜந்தான் போலும், மனிதனைப் பார்க்கும்போதே தெரிகிறது" என்று மந்திரிசொல்ல, அரசனும் தலையசைத்து இவன் இராஜகுமாரன்தான். இதில் ஐயமில்லை. இவர்கள் இந்த மார்க்கமாய் எவ்விடத்திலிருந்து வருகிறார்கள். "என்று அரசன்கேட்க, "இதற்கு சமீபத்திலிருப்பது சத்தியபுரி அவ்வூரிலிருந்துதான் இவர்கள் வரவேண்டும்" என்று மந்திரி பதில்கூற, "சத்தியபுரியில் நமக்குத்தெரியாதவர்கள்யார். அவ்விடத்திலிருப்பது சந்திரசேகரபிரபு. அவருக்கு ஓர் பிள்ளையுண்டு. அவனாயிருக்கலாமோ இவன்என்று அரசன் ஐயுறும்போது மந்திரி, "இரண்டுபேர் போகிறார்களே பார்த்தால் இருவரும் சமானமான ஸ்திதியிலிருப்பவர்கள் போலத்தெரிகிறது. இரண்டுபேரும் சகோதரர்களாயிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிறேன். "என்றான். இப்படியாக இவர்கள் பேசிக்கொண்டு, மனோகரனும்சந்திரசூடனும்சென்றமார்க்கத்தை நோக்கி மெள்ளநடந்தார்கள். செடிகளும், புதர்களும் அதிக நெருக்கமாயுள்ளவிடத்தில் சத்தியபுரி வீரர்கள் போய்க்கொண்டிருந்த சந்திரசூடன் சிரிது பின்னால் நின்றான். அக்காலத்தில் அவனை ஓர் பெரியபுலியானது அதிககோபத்துடன் வந்து எதிர்த்தது. அதைக்கண்டு பயந்து சந்திரசூடன் ஓட புலியும் பின் தொடர்ந்து துரத்தக்கண்ட மனோகரன் உடனே அவ்விடத்திற்கோடிவந்து சந்திரசூடனுக்குத் தைரியமான பேச்சுகளைச் சொல்லிக்கொண்டு சிறிதும்பயமின்றி அப்புலியை எதிர்த்து தன்கையிலிருந்த ஆயுதத்தால் அதைக்கொன்று சின்னாபின்னமாக்கினான். இக்காக்ஷியை தூரத்தில் நின்றுகொண்டு கவனித்த அரசனும் மந்திரியும் அதிசயங் கொண்டு மனோகரனது தைரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும்கண்டு மெச்சினார்கள். "வீரன் என்றால் அவனுக்குத்தான் தகுமென்று மனோகரனைமந்திரி

சுட்டிக்காட்டினான். சிறிது நாழிகைக்கெல்லாம் இன்னும் நெருக்கமான காட்டிற்கு அச்சிறுவர்கள்வேட்டையாடப்போனார்கள். அரசனும் மந்திரியும் அவர்கள் திரும்பிவரும்போது பேசவேண்டுமென்றெண்ணி ஓர் மரத்தின்கீழ் தங்கினார்கள். என்ன அழகுள்ளசிறுவன் எல்லா இலட்சணங்களும் பொருந்தியிருக்கிறது. பெரிய அரசனுக்கிருக்க வேண்டியகுறிகளெல்லாம் இருக்கின்றன. இவன் இன்னானென இப்போதுதெரியாவிட்டாலும் ஓர் சிற்றரசனுடைய குமாரனாகத் தானிருக்க வேண்டும். சிகப்புகுதிரையின்மீது போகிறவன் அவனுடைய தம்பியாக யிருக்கவேண்டுமென்று அரசன் மறுபடியும் மனோகரனை வியந்துபேச, மந்திரி, "இவர்கள் அண்ணன் தம்பியாயிருந்தால் சத்தியபுரியைச்சேர்ந்தவர்களல்ல. சந்திரசேகரனுக்கு ஒருபிள்ளையும் ஒரு பெண்ணும் தானுண்டு" என்றுசொல்ல இக்காட்டிற்கு சமீபமாக வேறேயென்ன பட்டணமிருக்கிறது. ஜயபுரிதனே. அதுவெகுதூரம். அவ்விடத்திலிருந்து இவர்கள் வந்திருக்கமாட்டார்கள். ஜயபுரி இப்போது நம்முடைய ஆளுகையிலிருக்கிறது. அதையாண்டுவந்த சிற்றரசன் சுலோசனன் இறந்து சுமார் இருபதுவருஷமாகிறது. சுலோசனன் தம்பி நரேந்திரன் சத்தியபுரியிலிருக்கிறான். வேறெந்ததேசத்திலிருந்தாவது இராஜகுமாரர்கள் சத்தியபுரிக்கு வந்திருப்பார்களோ? என்று அரசன் கேட்க, "சுவாமி அன்னியதேசத்தரசர்களாவது அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களாவது தங்களுடைய உத்திரவின்றி தங்கள்தேசத்திற்கு வரமாட்டார்களென்று மந்திரிகூற, இவ்வாறு பலவழியில் யோசித்தும் ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் அரசனும் மந்திரியும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், குதிரைகள் ஓடிவரும் சப்தம்கேட்டது. மனோகரனும் சந்திரசூடனும் திரும்பிவருவதைக்கண்டு அரசனும் மந்திரியும் பேசுவதை நிறுத்தினார்கள். சத்தியபுரி வீரர்கள் இன்னும்சமீபமாக வந்தார்கள். அதிகசமீபத்தில்வரும்போது மந்திரி அவர்களைநோக்கி, அருமை நேயர்களே! நீங்கள்யார்? என்றுகேட்டார்.

"சந்திரசூடன்"— நாங்கள் சத்தியபுரி சந்திரசேகர பிரபுவினுடைய குமாரர்கள் என்று கம்பீரமான தொனியுடன் சொன்னான்.

"மந்திரி"— சந்திரசேகர பிரபுவுக்கு எத்தனை குமாரர்கள்.

"சந்திரசூடன்"— நாங்களிரண்டு பேர்கள்.

"மந்திரி"— அவருக்கு ஒருபிள்ளையும் ஒருபெண்ணுந்தானே?

"சந்திரசூடன்"— இல்லை, இரண்டுபிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணும்.

"மந்திரி"— உங்கள் பெயரென்ன?

"சந்திரசூடன்"— "என் பெயர் சந்திரசூடன். என் பக்கத்திலிருக்கும் என்தமையனுக்கு மனோகர னெனப்பெயர்"

"மந்திரி"— சந்திரசேகரபிரபு சௌக்கியமா.

"சந்திரசூடன்"—ஆகா! சௌக்கியமே. நீங்கள்யார்.

"மந்திரி"— நாங்கள் மகதபட்டணத்தி லிருக்கும் வியாபாரிகள். இன்றையதினம் ஒரு வேலையுமில்லை. இந்தகாட்டைச்சுற்றிப் பார்ப்போம் என்றுவந்தோம்.

இச்சமயத்தில் மனோகரன் சந்திரசூடனை நோக்கி, இவர்கள் நிஜமாக வியாபாரிகளாகேள் என்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட மந்திரி சந்திரசூடன் அந்தக்கேள்வியைக் கேட்குமுன்னமே மனோகரனைப் பார்த்து "ஆம் நாங்கள் நிஜமாக வியாபாரிகள்தான்" என்று சொன்னான்.

"மனோகரன்"— நீங்கள் வியாபாரிகள் அல்லவென்று நினைக்கிறேன்.

"மந்திரி"— அதற்கென்ன காரணம்?

"மனோகரன்"— உங்கள் முகமே.

இதைக்கேட்டவுடன் அரசன் அதிசயித்து புன்னகைசெய்தார்.

"மந்திரி"— எங்கள் முகம் நாங்கள்யார் என்று தெரிவிக்கிறது.

"மனோகரன்"— "நீங்கள் வியாபாரிக ளல்லவென்று தெரிவிக்கிறது. சற்றுமுன்னே நீங்கள்வியாபாரிகளல்லவென்று நான் சொல்லியபோது உங்கள் பக்கத்திலிருப்பவருடைய முகம் மாறியது. அம்மாறுதலானது நான்சொல்லியதை சரியென்று காட்டிற்று." இதைக் கேட்டவுடன் மனோகரனுடைய புத்தி கூர்மைக்கு மந்திரி அதிசயித்து மறுபடியும் கேட்கிறான்.

"மந்திரி"—வியாபாரிகளல்ல வென்றால், நாங்கள்யார்.

"மனோகரன்"— நீங்கள் யார்என்று சொல்லுவது எனக்கு ஒருகஷ்டமல்ல. நீங்கள் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக உங்களை மறைத்துச்சொல்லி எங்களை ஏமாற்றிவிடப் பார்த்தீர்கள்.

எங்களை ஏமாற்றிவிடுவது சுலபமல்லவென் பதைமாத்திரங் காண்பிக்க நீங்கள் வியாபாரி களல்லவென்றேன். அதுபோதும் அதற்கு மேல் உங்களை யின்னாரென்றுசொல்லி உங் களுடைய எண்ணத்தைக் கெடுக்க என க்கு இஷ்டமில்லை. அது நியாயமுமன்று. இதுவரைக்கும் சும்மாயிருந்த மகததேசத்து அரசன் மனோகரன் பேசியதைக் கேட்ட வுடன் அவனது புத்திதெளிவையும் வரம்பு கடவாத மரியாதையுங் கண்டு சந்தோஷங் கொண்டு அவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கேட்கிறார்.

அரசன்— ஹேமனோகர பிரபோ! நாங்கள் யார்தான் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

மனோகரன்— நீங்கள் போட்டிருப்பது வேஷம். அது இன்னகாரணத்திற்காகவென்பது எனக்குத் தெரியாது. நீங்க ளின்னாரென்று உங்கள் ஊர், பெயருடன் நான்சொல்ல வல்லவனல் ல. ஆனால் ஒருவாறு உங்கள் ஜாதியையும் தொழிலையும் சொல்லுவேன்.

(இன்னும்வரும்.)

வினாவிடை.

வினா— மைகளில் அனேகவித மைகளிருக்கின்றன. சிலமைகள் கண்களுக்கு குளிர்ச்சியை யுண் டாக்கும். சில பார்வையை அதிகரிக்கச்செ ய்யும். இந்தமைகள் சிலநேரம்தான் யிருக் கும். ஜலம்பட்டால் கரைந்துபோம். ஆனால் இன்னொருவித மை உண்டு. அது எல்லா வற்றினும் சிறந்தது. அந்தமையைத் தரித் துக்கொண்டால் ஸகல சம்பத்துகளுமுண் டாகும். சத்துருக்கள் விரோதமிராது நல்ல கீர்த்தியுண்டாகும். இவ்விதமானமை என்ன மை.

விடை. அதுதான் பொறுமை.

வினா— வாசங்களில் சிரேஷ்டமான வாசமெது? காசியா, காஞ்சியா.

விடை. மேற்கூறிய இரண்டைக் காட்டிலும் ஈசுவர னிடத்தில் வைக்கும் விசுவாசமேமுதன்மை யானது.

வினா— எத்தனையோ குளங்களிலும் கிணறுகளிலும் ஆமைகள் வசிக்கின்றன. அவைகளால் நம க்கு யாதொரு துன்பமுமில்லை. ஆனால் மற் றோர்வித ஆமை உண்டு. அந்த ஆமை மிகவும் பெரியது. எப்போதும் தீங்கையே உண்டாக்கும். அந்த ஆமை தண்ணீரில் வசி ப்பதில்லை. பூமியிலேதான் வசிக்கிறது. அத் தகைய ஆமை என்ன ஆமை.

விடை. அதுதான் பொறாமை.

அன்பு.

கல்விகேள்விகளிற்சிறந்த ஆரிய சிகாமணிகாள்!

புண்ணியபூமியாகிய பரதகண்டத்தில் நிலவும் மன் பதையுய்யுமாறு விளக்கியருளிய வேதாகமங்களின் முக் கிய கருத்து யாதெனக் கடாவினருக் கறிவுறுத்திய வி ஷயம் அன்பு.

உலகின்கணுள்ளவைகளில் எது அரியது என்று ஆராயுங்கால்,

"அரிதரிது மானிட ராதலரிது" எனக்கூறினர் ஆன்றோர்.

அவ்வாறு எடுத்த மானிடதேகத்தினால் நமக்கு உண்டாகிய பிரயோசனம் என்னவெனில் "உடம்பினாற் பெற்ற பயனாவதெல்லாந் திடம்படு ஈசனைத்தேடு". சர் வேசுவரனை சரியை கிரியை யோக ஞானாதிகளால் வழி படவேண்டும். ஏனெனில்,

"நீரிற் குமிழி யிளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைகள்—நீரி
லெழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்கா ளென்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று."

என்பதற்கேற்ப இந்த தேகமானது நீடூழிகாலம் நில்லாதாகையால் கடவுளை வணங்கி அவனது கிருபை யைப் பெறவேண்டுவது அத்தியாவசியம். அவ்வாறு அக்கடவுளை வழிபடுவது எதனால், அவன் எந்த வலை யில் அகப்படுவன், அப்பொருள் எத்தனை வகைத்து என ஆராயுங்கால் அன்போடு வழிபடல்வேண்டும். ஏ னெனில் சாதாரணமாக ஒரு சிங்கத்தைப் பிடித்துப் பழக்கவேண்டுமாயின் மற்றொரு சிங்கத்தைக் கொண் டே பழக்கவேண்டி யிருத்தல்போல, கடவுளை அக்கட வுட்குச் சமானமான பொருளைக் கொண்டே நம்வசப் படுத்தல் வேண்டும். அக்கடவுளுக்குச் சமானமாகிய பொருள் அன்பே. எவ்வாறெனில்,

"அன்புஞ்சிவமு மிரண்டென்பரறிவிலா
ரன்பேசிவமாவ தாருமறிகிலா
ரன்பேசிவமாவ தாருமறிந்தபி
னன்பேசிவமா யமர்ந்திருந்தாரே."

இன்னும்,

"என்பேவிறகா யிறைச்சியறுத்திட்டுப்
பொன்போற்கனலிற் பொரியவறுப்பினு
மன்போடுருகியகங் குழைவார்க்கன்றி
யென்போன்மணியினையெய்தவொண்ணாதே."

இதனால் அன்பினாலல்லது வேறெந்த வகையினாலும் சர்வேஸ்வரனை நம்வசப்படுத்தமுடியாது. இதைக் கொண்டே நம் மணிவாசகப் பிரபுவும் "பக்திவலையிற் படுவோன்காண்க" எனக் கூறியுள்ளார்.

இவ்வார்வம் சதுர்விதாஸ்ரமத்திற்கு மின்றியமையாதது. ஆர்வமென்பதூஉம் அன்பென்பதூஉம் ஒரு பொருட்கிளவி. இவ்வன்பு மூவகைத்து. அவை மக்களின்மேலன்பு, ஆடு மாடு முதலிய பிராணிகளின்மேலன்பு, ஈஸ்வரனிடத்திலன்பு. ஈஸ்வரனிடத்தன்புக்கு நம்மக்களின்மேல் வைக்கும் அன்பும், மற்றஜீவப்பிராணிகளிடத்து வைக்கும் அன்பும் காரணம். ஆனால் மக்கள்முதலியவர்களிடத்து வைக்கும் அன்பிற்கும் கடவுளின்மேல் வைக்கும் அன்பிற்கும் வித்தியாசமுண்டு. தாய் தந்தையர்மேல் வைக்கும் அன்பு நிலையுள்ளதாகாது, அது உடல்சம்பந்தமாகையால் உடல் உள்ளவரையில்தான் இருக்கும், பின் தொடராது, முத்தியைத்தாராது. ஆனால் ஈஸ்வரனிடத்து வைக்கும் அன்பு ஆன்மசம்பந்தமாகையால் இறந்தபின்னும் தொடர்ந்துவரும், முத்தியைத்தரும். ஆகையால் பகவத் பக்தியே விசேஷம். இன்னும் இப்பக்தி அந்தர்முகபக்தி, பகிர்முகபக்தியென இரு வகைத்து. உள்பக்தியானது வேதாகமங்களில் விதிக்கப்பட்ட சத்காரியங்களை வஞ்சனையில்லாமல் சக்திக்குத் தகுந்தபிரகாரம் நடத்தி பகவத்கல்யாணகுணங்களையறிந்து ஆன்ம விசாரணைசெய்து பகவானை நிச்சலமான மனதுடன் தியானஞ்செய்வது. வெளிபக்தியானது விக்கிரகாதிகளை அபிஷேகாதி புஷ்பாலங்காரஞ்செய்து தூபதீப நைவேத்திய சோடசோபசாரங்களை யியற்றி, 'கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்ணீர், தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர்பாய' என ஆர்வமுடன் பூசிப்பது. அந்தர்முகபக்தியாகிய உள்பக்தியே உண்மையான பக்தியாம். பகிர்முகபக்தியாகிய வெளிபக்தி சில சமயத்தில் வீண்டம்பத்திற்குக் காரணமாகி தர்விஷயத்திற்கு இடமாகும். ஆனால் உள்பக்திக்கு வெளிபக்தியே காரணம்.

இன்னும் இவ்வன்பானது நான்குவகை. மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம். இவை ஒன்றிற்கொன்று மேலாம். மந்தம் என்பது மெழுகை வெயிலில் வைத்தால் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் உருகுமோ அதைப்போன்றது. மந்ததரம் என்பது அரக்கை வெயிலில் வைத்தால் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் உருகுமோ அதைப்போன்றது. தீவிரம் என்பது நெய்யை அனலில் வைத்து உருக்கினால் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் உருகுமோ அதைப்போன்றது. தீவிரதரம் என்பது ஒருபாத்திரத்தில் தைலத்தை வார்த்துக்கொண்டு அதைக் கவிழ்த்தால் எப்படி இடைவிடாது வீழ்ந்துகொண்டிருக்குமோ அதுபோல் ஈஸ்வரன்மீது இடைவிடாத அன்பைச் செலுத்துவது.

மேலும் அன்புக்கு உள்ள வலிமை உலகத்தில் எப்பதார்த்தத்திற்கும் கிடையாது. கொஞ்சமும் பரீக்ஷையில்லாத இருவர் அன்பு இருந்தவழி கத்தியால் வெட்டினுஞ் சலமானது எவ்வாறு பிளவுபடாதோ அவ்வாறு ஒருமித்து வாழ்கின்றனர். தாய் தந்தைமுதலானவரோடு நெடுநாள்பழகி, அவர்கள் வளர்க்க வளர்ந்து, அவர்களை விட்டு ஒரு க்ஷணமும் பிரியாத ஒரு பெண் என்றும் தான் கனவிலும் நினைத்திராத புருஷன் பர்த்தாவானவிடத்துத் தன் பந்து மித்திரர்களை யெல்லாம் மறந்து அவன்பின் தொடர்வது அன்பின் காரணமல்லவா? இதைப்பற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும்

"அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்
புன்கணீர் பூச றரும்."

என்று கூறியுள்ளார். கடவுளிடத்துச் செலுத்துமன்பு இம்மை, மறுமை, முத்தி இம்மூன்றினுக்குச் சாதனமாம். உண்மையான அன்பையுடையவர் தாங்கள் எப்பொருண்மீது நாட்டம்வைத்தார்களோ அதைத் தவிர வேறெதையும் விரும்பார். அதுபோல, கடவுளிடத்து அன்பு வைத்தார் கடவுளைத்தவிர வேறெதையும் ஒரு பொருட்டாக நினையார். அவ்வாறு பற்றற்றிருந்த காலத்து முத்திக்கு அதிகாரியாகின்றனர்.

ஆகையால் அன்பிலார்பூசை பயன்தரா. அன்பில்லாமல் கொடுக்கப்படும் உணவைச் சிற்றறிவினராகிய நாமே அங்கீகரிக்க மாட்டோமென்றால் பக்தியில்லாமல் செய்யும் பூசையை முற்றறிவுள்ள கடவுளா அங்கீகரிப்பார்? ஒருபோதும் அங்கீகரிக்கமாட்டார். பக்தியில்லாமல் நடிப்பாகவும், சரீரபழக்கமாகவும் பூஜை செய்வதனாலும், ஜபஞ்செய்வதனாலும், தொழுவதனா

னும், அழுவதனாலும், திருப்பணிசெய்வதனாலும் கடவுளினுடைய திருவருள் உண்டாகமாட்டாது; திருவருள் உண்டாகாதாகவே மோக்ஷமுங் கிடைக்கமாட்டாது. ஆதலால் நடிப்பின்றி உண்மையாய்ப் பக்திசெய்ய வேண்டியது. உண்மையாகப் பக்திசெய்யாமல் கடவுளுடைய அருள்கிடைக்கவில்லை யென்று கடவுளை வெறுத்துக்கொள்வதில் என்னபயன்? மெய்யன்புடன் கடவுளை வழிபட்ட மகரிஷிகள், நாயன்மார்கள், ஆழ்வாராதிகள் முதலானபேர் இஷ்டசித்திபெற்றதனோடு, முத்தியும் பெற்றார்களென்று அவர்கள் சரித்திரத்தினால் அறிந்திருக்கின்றோமல்லவா?

பத்தியானது பலபிறவிகளிலே நிஷ்காமியமாகச் செய்த விசேஷ புண்ணியத்தினாலும், நல்லொழுக்கத்தினாலும், ஜீவகாருணியத்தினாலும், சாதுசங்கப் பழக்கத்தினாலும் இவ்வொரு பிறவியிலே உண்டாகவேண்டியது. ஜீவகாருணியமில்லாமல் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்த விஷயங்களில் சதா மனத்தைச்செலுத்தி விஷயபோகங்களில்மூழ்கி அநித்தியப்பொருளை நித்தியப்பொருளென்றெண்ணி செய்கையிலில்லாமல் வாயினால் மாத்திரம் பக்தி பக்தி யென்று சொல்லிக்கொண்டு திரியும் சிலர், "தான்கெட்டதுமன்றி சந்திரபுஷ்கரணியையுங் கெடுத்தான்" என்பதுபோல் தாங்கள் ஷை அவலசித்தாந்தத்தை நம்பிக்கெட்டதுமல்லாமல் நம்மையும்கெடுக்க முயலுகிறார்கள். செந்தமிழ்ச் செல்வர்களே! இனிமேலாயினும் அப்படிப்பட்ட அவலசித்தாந்தமாகிய மோசவலையிலகப்பட்டு ஆரியர்களாகியநாம் அநாரியர்களாகப் போகாவண்ணம் சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணராயும், எல்லாமதங்களிலிருந்து அவரவர்கள் உபாசனைக்குத் தகுந்தபடி பலனையளிப்பவராயும், வேதாகமவிதிப்படி உபாசிப்பவர்க்கு முத்தியளிப்பவராயும், பற்றற்றவராயும், மெய்யன்புடையார்க்கு சமீபராயும், பொய்யன்புடையார்க்குத் தூரராயும், நிஷ்களராயும், சகளராயும், சகளநிஷ்களாதீதராயும் சிருஷ்டி, திதி, சங்காரஞ்செய்பவராயும் ஞானயோகிகள் இருதயகமலத்தில் வீற்றிருப்பவராயும், அத்துவித சொரூபராயும் இராநின்ற பரவஸ்துவை அநுதினமும் மறவாமல் மிக்க அன்போடு வணங்குவோமாக.

(சென்னைத் தமிழ்நேசன்.)

(இன்னும்வரும்.)

NEWS AND NOTES.

This News From The (Maha Vigada Thoothan.)

இருமுறை எம். ஏ. பட்டம்பெற்ற ஓர் பெண்மணி.

நமது சென்னை யூனிவர் ஸிட்டியில் எம். ஏ. பரிக்ஷையில் தேறிய பெண்மணிகளிருவரின் விஷயம் நம்நேயர்களறிவீர்களல்லவா? அவர்கள்யாரெனில் சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜியாரொரு பிரொபஸரான மிஸ்டர் சத்தியநாதன் M. A. L. L. D. அவர்களின் மனைவியாரும் அவ்வம்மையின் தங்கையுமே; இவர்கள் ஒரே முறை எம். ஏ. பட்டம்பெற்றவர்கள். இப்போதும் கல்கத்தா யூனிவர் ஸிட்டியில் மிஸ்டிரஸ் ஷோன் என்னும் பெண்மணி இருமுறை இங்கிலீஷிலும், பிலாஸபியிலுமாக எம், ஏ. பரிக்ஷைகொடுத்துத் தேறியிருக்கின்ற செய்தி எட்டியிருக்கிறது. நிர்மால் பாலா என்னும் இந்த அம்மை தமது இளம்பிராயத்திலேயே கல்வியின் மீது ஆசைபற்றி படிக்க முயற்சி செய்யும் போதே தமது பெற்றோரின் மூடபக்தியால் புஸ்தக முதலானதும் கொடுக்காமல் மறைத்து வைக்கப்பட்டது. ஆயினும் சிக்கிரத்தில் தமது தந்தை யிறந்துபோக இந்த அம்மை பெத்துயூன் பெண்பாடசாலையில், ஆதுலர் மாணாக்கியாகச்சேர்ந்து அங்கேயே கல்விபயின்று ஒவ்வொருவகுப்பிலும் முதன்மையாக தேறிவந்து பல உபகார சம்பளம் பெற்றுவந்து தமது 15-வது வயதில் கல்வியில்மெத்த நிபுணியாக விளங்கியதைக்கண்ட காசிராஜா அவர்கள் இவ்வம்மைக்கு விலையுயர்ந்த ஒரு சேலையை இனாமளித்தனர். பிறகு 17-வயதில் எப். ஏ. பரீக்ஷையில்தேறி மற்ற மிகு உபகார சம்பளங்கள் பெற்றனர்.

இப்பரீக்ஷையில் தேறியதும் அக்கலாசாலையிலேயே ஒரு உபாத்தியாயனியாக அலுவல் வகிக்கும்போது லண்டன் மிஷன் ஸ்கூலில் ஒரு உபாத்தியாயராக விருந்த மிஸ்டர் ஷேன் என்பவர் இவ்வம்மையை மணந்துகொண்டனர். அச்சமயத்தில் இந்த அம்மாள் பி. ஏ. பரீக்ஷைகொடுக்க தயாராகவிருந்தும் தமது நாயகன் பி. ஏ. பரீக்ஷைக்குத் தயாராக வில்லாததுகொண்டு அவரும் பரிக்ஷைக்கு தயாராகும் பொருட்டு 2-வருஷம் சும்மாவிருந்தனர். 2-வருஷத்திற்கு புருஷனானவர் பி. ஏ. பரிக்ஷைக்குத் தயாராக, இந்தம்மாளுமச்சமயத்தில் ஒருபிள்ளைக்குத் தாயாராகவிருந்தும் மனஞ்சளையாது பரிக்ஷைகொடுக்க புருஷனும் மனைவியுமாக இருவரும் தேறினர். நாளடைவில் இந்த அம்மாள்

இருமுறையாக எம். ஏ. பரிக்ஷையில் தேறி தமது 25
வது வயதின்போது நாஷனல் இன்டியன் காங்கிரஸ்
மஹாசபைக்கு ஒருடெலிகேட்டாகவும் அனுப்பப் பட்
டனர். பிறகு தமது சகோதரரான பிரோபஸர் மூக்கர்ஜி
எம்-ஏ-பி-எல். அவர்களுடன் கலந்து பலகிரந்தங் ளிய
ற்றினர். இந்த அம்மாள் சமீபகாலத்தில்தான் இந்திய
பெண்மணிகளுக்கென பெரும் பட்டங்க ளடையத்தக்க
ஒருகலாசாலே(காலேஜ்)திறந்தனர். இவ்வம்மையின்பின்
னடியை மற்றும் நம திந்திய பெண்மணிகள் கடைப்
பிடித்து கல்வியை பயின்று தேர்ச்சி யடையின் இந்
தியா என்ன மகிமையாய் விளங்கும்.

ருஷிய ஆண் வேஷகாரி.

ருஷியாவின் தென்பாகமாகிய மஸ்கோவ் நாட்டின்
கீப் என்ற பட்டணத்தில் ரெயில்வே கம்பனியி லொரு
போர்மெனன அலெக்ஸாண்டர் ரோடிஷவிஸ்கி என்
பவனொருவனுக்கு நேர்ந்துவிட்ட ஒரு அகாலவிபத்
தால் தனது ஒரு உள்ரகசியம் வெட்டவெளியாகி விட்
டது. இவன் 4-வருஷங்களுக்கு முன்னே இந்தகம்பெ
னியில் வந்துசேர்ந்து குணத்திலும் நன்னெறியிலும்
நல்ல பெயரெடுத்து தனதலுவலிலும் தளராமுயற்சி
யுடையவனென நன்குவிளங்கி படிப்படியே காவல்கார
னிலிருந்து போர்மென் உத்தியோகத்திற்கு வந்தனன்.
இவனது விடாமுயற்சியை நன்குகவனித்த யாவரு
மிவன் சீக்கிரத்தில் கம்பனியின் பெரிய ஒரு உத்தியோ
கத்திற்கு வந்துவிடுவானென மதித்திருக்க காலகதியா
லிவனுக்கு நிகழ்ந்துவிட்ட விபத்தானது எல்லாவற்றை
யும் கெடுத்துவிட்டது. அந்தவிபத்தால் ஷ அலெக்
ஸாண்டர் ரோடிஷவிஸ்கி ஆண்பிள்ளையல்லாது பெண்
ணென்று பட்டப்பகலாய்விட்டது. இப்பெண்யாரெனி
ல் ருஷியதலைநகராகிய ஸெண்ட் பீட்டர்ஸ்பார்க்கின் ஒரு
பெரும் உத்தியோகஸ்தரின் ஒரே ஒரு அரும்புத்திரி.
இவளோ மெத்த செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்து கல்வியி
ல்தேர்ந்து லத்தீன்பாஷையையும் கற்று வெள்ளிபதக்க
மொன்றும் பெற்று நல்லமேன்மையாய் வரும்நாளில்
தான் ஒரு ஆண்சிங்கம்போல விளங்கவேண்டுமென்கிற
எண்ணம் தனக்குள் உதித்ததான்து அவளை அப்படி
யே ஏகாந்தமாக 4-வருஷங்களுக்கு முன் வீட்டை
விட்டுப் புறப்படவைத்துவிட்டது. இவளது பெற்றோர்
இவளை எங்கெங்குந்தேடிக் காணாது இறந்துபோய் விட்
டிருப்பாளென நினைத்துவிட்டிருந்ததானதுகடைசியாக
இவள் அலெக்ஸாண்டர் ரோடிஷவிஸ்கி என்னும் ஆண்
வேஷமாக உயிருடனிருக்கிறாளெனக்கேட்க அவர்கள்
மனம் என்ன ஒரு குதூகலமடையும். இவள் எடுத்த
ஒருமுயற்சியானது சரியாக கைகூடி யிருக்கு மாகில்
ருஷிய பெண்மணிகளுக்கு என்ன ஒரு அரும் பிரயா
சையான முன்மாதிரியாக விருந்திருக்கும்.

குற்றவாளிகள் சொல்லும் மெய்யையும் பொய்
யையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டி ரசாயன சாஸ்திரி
யொருவர் ஓர்வித யந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறா
ராம். இந்தயந்திரம் வெளிவருமானல் அதிக நலமா
யிருக்கும்.

மாட்சிமைக்குரிய நமது அலக்சான்ட்ரா சக்ரவர்
த்தினியினிடத்தில் இப்போது 200-வயதுள்ள கிளியொ
ன்றிருக்கிறதாம். இக்கிளிக்கு டக் என்று பெயர். இதை
பிட் என்னும் மகாபிரபு 1783-வது வருஷத்தில் வாங்கி
1800-ம் வருஷத்தில் மூன்றாவது ஜார்ஜ் அரசருக்கு
இனமளித்தனராம். பிரான்சுதேசத்தில் இன்னொரு
கிளி யிருக்கிறதாம். அதுவோ 8-கவர்ன் மெண்டைக்
கண்டிருக்கிறதாம்.

வேண்டியபோது மழைபெய்யச்செய்து கொள்ளு
கிற யந்திரமொன்றை தற்போது பாரிஸீய முனிசிபல்
இஞ்சினியரவர்கள் செய்திருக்கின்றனராம். இந்தயந்தி
ரம் 720-பவுன் அதாவது 10800-ரூபாய் விலையுள்ள
தாம்.

பாரெஸ்ட் என்ற பிரான்சுக்கார னொருவன் தண்
ணீரின்பேரில் ஓடும் ஒரு பைசைக்கில் வண்டி கண்டு
பிடித்திருக்கிறானும். இரண்டுபெரிய மிதப்புகளால்
அது தண்ணீரின்மேல் மிதந்து கால்மிதிகளோடு தொ
டுக்கப்பட்ட துடுப்புகளால் இயங்குகின்றதாம்.

இந்துசமுத்திரத்தைச்சேர்ந்த சுமத்ராதீவின் குடி
கள் பால்யவிவாகத்தைத் தள்ளியும், விதவைகளின்
புனர்விவாகத்தைத்தழுவியு மிருக்கின்றனர். எவ்வளவு
வயதான ஸ்திரியாயிருந்தாலும் அவள் புருஷன் இற
ந்து போவானயின் அவள்வெளியேவந்து ஒருகம்பத்
தைநாட்டி அக்கம்பத்தின்நுனியில் ஒருதுண்டு துணி
யைக்கட்டிக் காற்றில்பறக்கவிடுவள். அதிக காற்றினல்
அத்துணி கிழிந்துவிடுவதை அவள் கண்டமாத்திரத்
தில் இறந்துபோன தன்புருஷனுக்காக விசனமுற்றிருந்
ததை யொழித்துத் தன்னைச் சிங்காரித்துக் கொண்டு
முதல்முதல் வெளியில் புறப்படும்போது விவாகமாகாத
எவனையாவதுகண்டால் அவனையேமணஞ்செய்வாளாம்.